

PHOBOS⁴

Ander werk van Victor Dixen

Phobos (roman, 2016)

*Phobos*² (roman 2017)

*Phobos*³ (roman 2017)

VICTOR DIXEN

PHOBOS⁴

Vertaald door: Jamy Simons

*Voor E.
Voor Kim
Voor Francine, die nu zelf een ster aan de hemel is*

Oorspronkelijke titel *Phobos*⁴
Oorspronkelijke uitgever Éditions Robert Laffont
Copyright © 2016 Éditions Robert Laffont, Parijs
Copyright vertaling © 2021 Jamy Simons / Dutch Venture Publishing

Omslag Mariska Maas naar een ontwerp van Larry Rostant
Omslagbeeld © Larry Rostant
Illustraties binnenwerk © Edigraphie

ISBN 978 94 92585 74 5 / NUR 285

Alleen zachte mensen zijn altijd sterk.

James Dean (1931-1955)

STOPZETTING VAN HET GENESISPROGRAMMA

GEMEENSCHAPPELIJKE VERKLARING VAN HET PERSONEEL EN DE PIONIERS

*28 augustus,
Van de basis van Cape Canaveral in Florida
& de Cupido op weg naar de aarde*

BESTE KIJKERS, sinds de evacuatie van de marsbewoners en de vernietiging van de basis in New Eden een week geleden, is het Genesiskanaal gestopt met uitzenden. Het moment is gekomen om u mee te delen dat er vanaf heden geen live uitzendingen meer zullen plaatsvinden. Op dit moment is Serena McBee, de voormalige uitvoerend producente van het programma, nog steeds op de vlucht. Aangezien ze verdacht wordt van meerdere moorden en het organiseren van verschillende terreurdaden, is ze vanaf dit moment van haar presidentiële taken ontheven door het Amerikaanse Congres.

WIJ, HET PERSONEEL VAN GENESIS, VERKLAREN HIERBIJ DAT HET PROGRAMMA ZAL WORDEN STOPGEZET. Voorlopig worden we onder toezicht van de Verenigde Naties geplaatst tot we de *Cupido* veilig en wel opnieuw in een baan om de aarde hebben gebracht. De meisjes uit de twee seizoenen wonen samen in het ene leefgedeelte, en de jongens in het andere. Zodra de passagiers veilig en wel op aarde zijn geland, zal het programma definitief ontbonden worden en zullen de werknemers die hebben meegewerkt aan het programma ergens anders tewerkgesteld worden.

WIJ, DE PIONIERS VAN DE TWEE SEIZOENEN, ROEPEN HIERBIJ ONZE ONAFHANKELIJKHEID UIT. We willen jullie van harte bedanken voor jullie trouw en jullie steun van de afgelopen zesentwintig maanden. Op dit moment is het voor ons van essentieel belang in alle rust te kunnen herstellen en ons leven weer op te kunnen bouwen, ver verwijderd van alle camera's. Het Genesiskanaal en de leugens stoppen misschien wel, maar onze levens beginnen pas net opnieuw!

BEDANKT ALLEMAAL VOOR JULLIE BEGRIP.

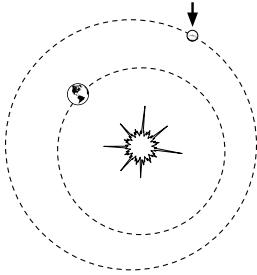
Samantha,
in naam van het personeel van Genesis

Samantha

Léonor,
in naam van de pioniers

Léonor

5 maanden later...

Mars, Valles Marineris

218 miljoen kilometer verwijderd van de aarde

Maandag 20 januari

Een dor en woestijnachtig landschap strekt zich uit zover het oog reikt. Alles is onbeweeglijk stil. Van de kliffen, zo steil en hoog als bergen, tot het kleinste zandkorreltje op de bodem van het gigantische ravijn. Moeilijk te geloven dat dit statische landschap enkele maanden geleden nog ten prooi was gevallen aan een van de gewelddadigste stormen ooit in het zonnestelsel.

Her en der liggen brokstukken in de duinen: gebroken glas en kromme aluminium balken, de fundering van de basis van New Eden die werd aangevallen door deze dode wereld. Hier hebben enkele maanden lang een handvol mensen geleefd, geleden en liefgehad. Ze zijn ondertussen alweer vertrokken en hebben hun nachtmerries en dromen met zich meegenomen.

Een wervelwind aan passie en emoties; plots verdwenen. Het stormseizoen is voorbij en toen de wind zich terugtrok, heeft hij de hele planeet bedekt met een rood doodskleed van stof, een lijkwade van stilte.

Hoewel... stilte?

Weerklinkt daar nu een zacht gepiep op de bodem van dit verder uitgestrekte niets? Een geluid waardoor steentjes verschuiven, als pootjes die wroeten in het stof...

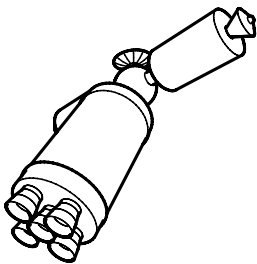
Daar, heel dichtbij, achter die duin.

Het zand zakt in, valt uit elkaar, wordt ingeademd door iets dat zich eronder bevindt. Iets dat begraven lag ... en er nu heel graag uit wil!

Een arm met aan het uiteinde een scherpe tang komt plots tevoorschijn uit de deken van zand. Het ver verwijderde zonlicht valt erop en onthult een metaalachtige glans, zo bleek en koud als het lemmet van een mes. Enige tijd later breekt een tweede arm door het oppervlak. Aan weerszijden schrapen tangen over de verder vlakke grond, in een poging om steun te vinden. Ze duwen zich op, zinken weg en gebruiken al hun onmenselijke kracht om houvast te kunnen vinden. Met een hartverscheurende zucht die wel wat weg heeft van het geluid van vastgelopen scharnieren, komt het lichaam waar de

tangen aan vastzitten stukje bij beetje naar boven: eerst een schedel die net zo kaal en glad is als de schedel van een skelet, dan een oog, net zo zwart en rond als dat van een cycloop en uiteindelijk, in plaats van benen, komen vier vuile wielen boven de grond, die meteen beginnen te draaien en een krijgend geluid uitstoten, waardoor rode stofdeeltjes de lucht in worden geblazen.

Na enige tijd gewroet te hebben, slaagt het wezen er eindelijk in zich te bevrijden uit zijn doodskuil. Het gaat op weg, als het enige bewegende object in deze verder onbeweeglijke wereld. Op weg naar een nog onbekende bestemming.

Aan boord van de *Cupido*

2 miljoen kilometer verwijderd van de aarde

Dinsdag januari

Lange rode haren zweven statig in de lege ruimte. Haar krullen wiegen traag heen en weer, dansen golvend rondom haar. Het zijn net kleine vlammen. Maar dat is slechts een illusie, want er is geen vuur te zien. De vlammen komen niet uit een open haard, maar uit een gezicht. Het gezicht van een jonge vrouw met ingevallen wangen: Léonor, de Franse vrouwelijke pionier van het Genesisprogramma.

Ze zweeft in het midden van de ruimte, gekleed in een jeans en een wit T-shirt dat veel te groot voor haar is. De stof van haar kleding zweeft gewichtloos achter haar aan. Haar outfit doet meteen denken aan de kleding die ze droeg op de dag van de lancering, toen ze op weg ging naar de Cupido tweeënhalf jaar geleden. Maar deze keer schitteren haar ogen niet door de vastberadenheid om koste wat kost te blijven vechten tegen de roem die ze heeft vergaard. Nee, deze keer komt het simpelweg door de miljoenen sterren die fonkelen achter het glas van de Ontmoetingsruimte en die op het scherm van de tekentablet in haar handen weerspiegeld worden. Met haar stylus tekent ze de sterrenbeelden na. Vervolgens tekent ze erboven een paar draken, een Pegasus en een Chimaera: mythologische figuren die mensen al niet meer hebben gezien sinds het begin der tijden.

Plots weerklinkt er een metalig geknars. Léonor kijkt op van haar

werk en draait haar hoofd in de richting van het valluik, dat naar de benedenverdiepingen van hun leefgedeelte leidt. Haar rode krullen golven mee op het ritme van de bewegingen van haar hoofd.

In de opening verschijnt een lang meisje, met haar haren in een knot. Het is Elizabeth, de Britse vrouwelijke pionier, en net als Léonor een van de overlevenden uit het eerste seizoen van het Genesisprogramma.

‘Léo?’ vraagt ze zacht. ‘Ik wist wel dat ik je hier zou vinden. Het is een wonder dat je nog niet ruimteziek bent, na alle tijd die je hier al sinds het begin van onze reis hebt doorgebracht. Ben je dit nu nog altijd niet zat?’

Terwijl Léonor haar blik over het prachtige kosmische uitzicht laat glijden, vraagt ze bij wijze van antwoord: ‘Hoe kan je hier nu genoeg van krijgen?’ ‘Hoe kan je nu ooit genoeg krijgen van dit oneindige uitzicht?’

‘Als je eenmaal op aarde geland bent, net zoals wij, zal je toch moeten,’ zegt de Britse met een warme glimlach. ‘Nog iets meer dan een week voor we in een baan om de aarde zitten. We zullen eindelijk iets anders kunnen inademen dan de gerecyclede lucht die hier steeds opnieuw naar binnen wordt geblazen. Trouwens, het team op aarde staat op het punt om ons toe te spreken. Ze hebben gevraagd of ik je wilde halen. Kom je?’

Léonor schakelt haar tablet uit, bergt haar stylus op en met een sierlijke beweging die wel wat weg heeft van een zeemeermin die dieper de zee in duikt, werpt ze zich naar het luik toe. Ze grijpt de stijlen van de ladder beet en daalt samen met Elizabeth af tot in de ronde gymzaal, waarvan de inrichting amper veranderd is sinds het begin van de heenreis. Alle apparaten staan er nog: de spinningfietsen en de loopbanden. Het enige zichtbare verschil is dat de camera’s die boven de toestellen hangen nu met zelfklevend, ondoorzichtig plakband dichtgeplakt zijn, zodat de meisjes zeker niet gefilmd kunnen worden....

‘Ik weet zeker dat je diep vanbinnen niet kan wachten om terug te gaan,’ zegt Elizabeth, die ook een jeans en een T-shirt draagt. ‘Al is het maar om Mozart weer te zien, of niet soms? Ik sta in ieder geval te trappelen van ongeduld om Tao weer in mijn armen te sluiten, na vijf maanden van elkaar gescheiden te zijn!’

Léonor antwoordt niet.

Ze loopt naar de andere kant van de gymzaal, achter de knappe

Britse aan, die hardop vervolgt:

‘Als je erover nadenkt, is het best vreemd dat we de terugreis in twee verschillende leefgedeeltes hebben gemaakt. De jongens aan de ene kant en de meisjes aan de andere. In dezelfde omstandigheden als toen we vertrokken. Alsof we niet net twee jaar samen op Mars hebben gewoond en overleefd. Alsof er niets gebeurd is...’ Als ze bij het valluik aankomt dat leidt naar de verdieping eronder, zwijgt ze even. Ze lijkt haar woorden zorgvuldig af te wegen maar voegt er dan toch aan toe: ‘Alles bij elkaar genomen heeft die scheiding ook wel iets romantisch. Het doet me denken aan de tijd van onze speeddates en verlovingsen, toen het Genesisprogramma pas net begon!’

De ogen van Léonor schieten vuur.

‘Het doet je denken aan de tijd van onze speeddates en verlovingsen?! We zitten in quarantaine!’ roept ze uit terwijl ze de arm van Elizabeth vastgrijpt. ‘Dit heeft helemaal niets romantisch! Dit is een hygiënische voorzorgsmaatregel om te voorkomen dat er nog een meisje zwanger wordt! Dat hebben we zwart-op-wit in onze verklaring over de stopzetting van het programma laten zetten. Het genesiskanaal is begraven, dood, voor altijd verleden tijd!’

De woorden zijn nog niet over haar lippen gerold als Léonor lijkt te beseffen dat ze te luid schreeuwde en dat ze de arm van Elizabeth net iets te stevig vasthoudt. Haar grip verslapt, en ze voegt er meteen zachter aan toe: ‘Het spijt me, Liz. Wat ik wilde zeggen, is dat we nu geen camera’s en microfoons of situaties die in scène gezet zijn nodig hebben om ons leven weer op de rit te krijgen. Als de mensen op Cape Canaveral per se een welkomstceremonie willen organiseren voor onze terugkomst, goed dan. Daar kan ik nog net mee leven. Maar het zal meteen ook de allerlaatste keer zijn dat ik op het scherm verschijn.’

Elizabeth schudt verontschuldigend haar hoofd.

‘Nee, ik moet me verontschuldigen, Léo,’ fluistert ze. ‘Jij hebt gelijk. Dat gevoel van nostalgie was volledig misplaatst.’

De meisjes openen het valluik en dalen dan af naar de derde verdieping, de badkamer. Léonors haren vallen nu duidelijk zwaarder om haar schouders, doordat de kunstmatige zwaartekracht die door de rotatie van het ruimteschip geregeld wordt steeds sterker wordt naarmate ze dieper het ruimteschip in gaan. In de badkamer bevinden zich geen duidelijk zichtbare camera’s. Wel zitten er een paar camera’s verborgen achter de grote ronde spiegel die door de

hele ruimte loopt. Die spiegel is volledig beklad met lippenstift, foundation en oogschaduw. De opgedroogde laag make-up heeft een korst gevormd waardoor het geheel wel iets weg heeft van een kleurrijk en abstract schilderij, maar eigenlijk vormt de make-up vooral een barrière tegen de illegale camera's achter de spiegels die na de val van Serena McBee werden ontdekt.

Léonor en Elizabeth dalen verder af via het derde valluik en bereiken dan eindelijk de woonkamer. Ook daar zijn de geïnstalleerde camera's systematisch vernield, waardoor geen enkele aardbewoner de rommel die nu in de kamer ligt nog kan zien. Dekens liggen her en der verspreid, kussens liggen ondersteboven en sokken en beha's liggen op de bank. Het lijkt wel een studentenhuus! Acht gezichten draaien zich naar de nieuwkomers toe. Het zijn de gezichten van de herenigde vrouwelijke kandidaten uit de twee seizoenen van het Genesisprogramma, die al sinds het begin van de terugreis in hetzelfde leefgedeelte wonen en die ondertussen elkaars spullen en zelfs elkaars kleren zijn gaan delen.

En dat doen ze nu al vijf maanden, sinds de overlevenden van het eerste seizoen de basis van New Eden uit noodzaak moesten verlaten en ze geen persoonlijke spullen mee aan boord konden nemen.

'We zaten op jou te wachten, Léo!' roept Safia, de kleine Indiase, uit. Ze draagt een T-shirt dat enkele maten te groot is voor haar slanke lijf en waarin ze haast verdrinkt.

'De uitzending gaat zo beginnen!', voegt Fangfang, de Singaporese, daaraan toe terwijl ze haar vierkante bril rechtzet. 'Kelly en Kris slapen nog altijd in de kamer op de eerste verdieping. Euh... moeten we ze wakker maken?'

Léonor schudt haar hoofd. 'Nee, doe geen moeite. Kelly heeft rust nodig vanwege haar ziekte, en Kris ook, vanwege haar zwangerschap. We zullen het ze later wel vertellen.'

'Oké, dokter!'

De kandidaten van het tweede seizoen maken plaats voor Léonor, zodat ze vlak voor de breedbeeldtelevisie die zich tegenover de holografische schoorsteen bevindt, kan gaan zitten. Het is duidelijk dat ze veel respect hebben voor het meisje dat het lot tartte, degene die het vreselijke geheim onthulde dat aan de basis van het Genesisprogramma lag en die de almachtige producenten van het programma wist te verslaan.

Een enorm lang meisje met het postuur van een gymnaste en een

kaalgeschoren hoofd reikt haar een dasspeldmicrofoon aan. Het is Saga, de Zweedse vrouwelijke pionier, de verantwoordelijke voor de communicatie uit het tweede seizoen.

‘Nou, Léo,’ zegt ze met een stem zo diep als een misthoorn. ‘Ik heb dit apparaatje voor je in elkaar geknutseld zodat je kan communiceren met de aarde. Het zal hen goed doen ons weer eens te horen, voor de eerste keer sinds we alle microfoons in dit ruimteschip zo grondig vernield hebben.’

Een voldane glimlach verschijnt op het hoekige gezicht van de Zweedse, alsof ze met plezier terugdenkt aan de ravage die ze een tijd geleden heeft aangericht.

‘Moet ik met hen praten?’ vraagt Léonor terwijl ze haar wenkbrauwen optrekt.

‘Natuurlijk, Léo,’ zegt Meryem, de Turkse vrouwelijke pionier, een meisje met een heldere lichtbruine huid en een blauwe hoofddoek. ‘Ze willen jou spreken!’

‘Jij bent de heldin van Mars die de ogen van de hele wereld heeft geopend en die Serena McBee heeft verslagen!’, voegt Nikki, de vrouwelijke pionier uit Nederland, met even lange, rode, golvende haren als Léonor daaraan toe.

Léonor lijkt het enthousiasme van de anderen echter niet te delen. ‘Serena is nog niet verslagen,’ zegt ze somber. ‘Ze is gewoon verdwenen, en dat is niet de eerste keer. Ze is al eens eerder opnieuw verschenen terwijl de rest van de wereld dacht dat er voorgoed afgerekend was met haar...’

Léonor werpt een nerveuze blik op de breedbeeldtelevisie, waarvan het scherm nog zwart is, alsof ze elk moment verwacht het gezicht van haar aartsvijand daarop te zien verschijnen. Maar een knappe brunette met donkerrode haarpuntjes veegt haar zorgen meteen van tafel: ‘Serena heeft het toneel voorgoed verlaten,’ verzekert ze met fluweelzachte stem. De stem van een zangeres met een licht Spaans accent. ‘Als zij ooit nog terugkomt, zal het achter de tralies van een cel zijn. Intussen begrijp ik nog altijd niet waarom je ons gevraagd hebt alle camera’s van het ruimteschip kapot te maken. Dat vond ik toch wat overdreven. We hebben de aardbewoners buitengesloten waardoor ze onze terugreis niet konden volgen. We hebben ons op ons portretrecht beroept en we hebben onze informatieplicht verwaarloosd.’ Meritxell, de vrouwelijke pionier uit Spanje heeft mooi praten met haar ‘we.’ Maar de manier waarop ze Léonor met haar

zwarte ogen aankijkt, maakt duidelijk dat ze zich eigenlijk alleen tot de Française richt en dat ze met 'we' eigenlijk vooral Léonor bedoelt: Léonor heeft de aardbewoners van hen vervreemd, Léonor heeft zich op haar portretrecht beroept en haar informatieplicht verwaarloosd. Ze beschuldigt Léonor niet rechtstreeks. Wie zou zich ook openlijk durven keren tegen Léonor, die verheven was tot heldin na haar daden? Maar toch is die verkapte wrok die al maanden sluimert, sinds het begin van de terugreis eigenlijk, duidelijk voelbaar.

De spanning is te snijden in de overvolle woonkamer, waarin de twaalf meisjes de afgelopen vijf maanden hebben samengeleefd. En daar zijn onvermijdelijke spanningen, frustraties en onuitgesproken gedachten nu het gevolg van.

De twee laatste vrouwelijke pioniers staan zwijgend achter de Spaanse, alsof ze als een man achter haar staan. Of omdat hun gedachten elders zijn? Young, de Koreaanse vrouwelijke pionier met een verrassende bos violetkleurig haar in twee enorme staarten, lijkt volledig in beslag genomen te worden door de muziek die uit de koptelefoon van haar mp3-speler schalt. Lucrezia, de Italiaanse vrouwelijke pionier met de lange zwarte haren, bekijkt de situatie van een afstandje met haar mysterieuze amandelkleurige ogen.

Maar dan licht plots het scherm van de breedbeeldtelevisie op, waardoor alle blikken naar het scherm gedraaid worden. Zo ook de blik van Louve, het teefje aan boord, dat wel wat weg heeft van een koningspoedel. Ze begint luid te blaffen. Nu het Genesiskanaal is afgeschaft, is ze niet meer gewend aan oplichtende beeldschermen...

Een bekend gezicht verschijnt op het scherm. Het is Samantha, de voormalige assistente van Serena McBee, met haar haren in een paardenstaart. Ze draagt niet langer de bekende grijze jas van het Genesisprogramma, maar een wit hemdje. Ze is ook bevrijd van het oortje dat ze destijds droeg toen ze nog alle bevelen van haar baas opvolgde.

'Meisjes, horen jullie mij?' vraagt ze terwijl ze haar ogen tot spleetjes knijpt, alsof ze slechtiend is. Doordat de camera's aan boord van het ruimteschip zijn vernield, kan ze de meisjes niet zien.

Bijna met tegenzin laat Léonor Saga de dasspeldmicrofoon op de revers van haar T-shirt spelden. Vervolgens zegt ze: 'Ja, Samantha. We zien je en we horen je. En jij? Kan jij ons horen?'

Na verloop van enkele seconden, veertien om precies te zijn doordat de Cupido slechts zeven dagen van de aarde verwijderd is,

verschijnt een tevreden glimlach op het gezicht van de jonge vrouw op het scherm.

‘Ik hoor jullie luid en duidelijk!’ roept ze. ‘Ook al kan ik jullie niet zien; het doet me goed weer eens wat van jullie te horen na al die tijd! Bellen is toch nog altijd veel leuker dan mails naar elkaar sturen!’

‘Mag ik je eraan herinneren dat we samen besloten hebben om alle camera’s en microfoons aan boord uit te schakelen?’ zegt Léonor. ‘Toen we onze gezamenlijke verklaring hebben ondertekend, hebben we voor eens en altijd een einde gemaakt aan het Genesiskanaal.’

Met veertien seconden vertraging knikt Samantha haastig. ‘Ja, ja, dat klopt helemaal,’ mompelt ze. ‘Geen Genesiskanaal meer! Nooit meer! Nooit, nooit, nooit meer! Niemand zal jullie ooit nog filmen tegen jullie wil!’

Hoewel ze breeduit lacht, lijkt het toch meer op een beschaamde grimas. ‘Hoe gaat het met Kelly sinds de laatste check-up die je ons gestuurd hebt?’ vraagt ze snel, om van onderwerp te veranderen.

‘Ze is stabiel,’ antwoordt Léonor. ‘Ze ligt nog steeds in bed.’

‘Ik weet zeker dat de artsen hier op aarde haar kunnen genezen!’ zegt Samantha na veertien seconden vertraging. ‘We beschikken hier over geavanceerder materiaal dan het materiaal dat jullie aan boord van de Cupido hebben. Dokter Bowman, hoofd van ons medisch grondteam zal voor Kelly zorgen zodra ze aankomt!’

De stem van Samantha is een beetje te luid, een beetje te vrolijk ook, gezien de ernst van de situatie...

‘En onze lieve Kirsten?’ vervolgt ze naar adem happend. ‘Hoe gaat het met onze toekomstige mama?’

Léonor fronst haar wenkbrauwen. Hoe rustelozter Samantha zich gedraagt, hoe meer Léonor in de verdediging schiet. Doordat ze twee jaar lang dag in dag uit op Mars elke keer een rol moest spelen om te kunnen overleven en ze alles wat er gebeurde, moest zien te ontcijferen, heeft ze geleerd om alles en iedereen te wantrouwen.

‘Op de echo van gisteren was niets abnormaals te zien. De bevalling zal slechts een kwestie van dagen zijn. Maar dat heb ik je ook doorgegeven toen ik je haar medische dossier stuurde. Waar wil je naartoe, Samantha? Ik heb het gevoel dat je ons niet alles vertelt. Is...’ Een bezorgde uitdrukking verschijnt op het gezicht van Léonor, dat bezaaid is met sproeten. Het lijkt wel alsof een lang vergeten nachtmerrie opeens weer is opgedoken en haar nu achtervolgt. ‘Is Serena eindelijk gearresteerd?’

Bij het uitspreken van de naam van haar aartsvijand trilt de stem van het jonge meisje hoorbaar, zwelt haar borstkas onder haar T-shirt op en lijkt haar kapsel wel elektrisch.

‘Het onderzoek is nog volop in gang,’ zwicht Samantha uiteindelijk. ‘Maar Serena McBee heeft geen aanhangers meer. De politie zit haar op de hielen en de machtsoverdracht is ondertussen geregeld: de voormalige staatssecretaris Milton Sunfield is voorlopig president ad interim tot aan de volgende verkiezingen. Je ziet het, de aarde is klaar om jullie op dezelfde manier te ontvangen als toen jullie vertrokken. Of toch bijna dan. De afgelopen drie jaar is onze wereldbevolking 400 miljoen kinderen rijker geworden en is de gemiddelde temperatuur met een tiende van een graad gestegen. We zitten hier dus wat meer op elkaar gepakt dan ervoor en het is hier ook wat warmer geworden.’

Léonor negeert het grapje en kijkt nerveus rond. Ze vangt de blik van Elizabeth en herinnert zich plots hun gesprek van enkele minuten geleden.

‘De ontvangstceremonie!’ roept ze uit. ‘Daarom wil je ons opeens dringend spreken, toch Samantha? Je neemt contact met ons op omdat je ons wil vragen of we nog een laatste keer gefilmd mogen worden voor we definitief verlost zijn van alle camera’s, of niet soms? Nou, ik denk dat we hier wel mee akkoord kunnen gaan. Gewoon om aan de aardbewoners te laten zien dat we veilig zijn aangekomen. Ik spreek dan voor mezelf natuurlijk. Iedereen hier is eigendom van zichzelf. Ieder van ons heeft het recht om in alle eer en geweten te beslissen. Ik geef de anderen ook graag even het woord.’

Léonor haalt de dasspeldmicrofoon van haar revers en geeft hem aan Safia, de pionier die het dichtst bij haar staat. Maar voordat de jonge Indiase de kans krijgt om te zeggen wat zij ervan vindt, neemt Samantha opnieuw het woord. Ze voelt zich duidelijk nog minder op haar gemak dan ervoor.

‘Een welkomstceremonie, wat scherpzinnig. Er ontgaat jou ook niets!’ mompelt ze binnensmonds. ‘We hebben een klein evenement georganiseerd voor de journalisten. En ik vind jouw voorstel geweldig, Léonor. Dat je ieder voor zich laat beslissen of ze mee willen doen of niet. Zowel voor de meisjes als voor de jongens geldt dat wie niet in beeld wil komen, diegene de klep van zijn of haar helm naar beneden mag houden bij aankomst op Cape Canaveral. Dan zullen wij die personen wegbrengen buiten het zicht van de camera’s...’

De jonge vrouw die verantwoordelijk is voor het coördineren

van de reddingsoperatie van de pioniers kucht even. En dan opeens zegt ze in één ruk datgene wat ze al vanaf het begin van het gesprek wilde zeggen: ‘... net zoals jullie er zelf voor kunnen kiezen om na de ceremonie nog verder gefilmd te worden. Uiteraard op vrijwillige basis.’

Het voorstel van Samantha slaat in als een bom. Safia blijft verstijfd staan met de dasspeldmicrofoon nog in haar hand, niet in staat om ook maar een woord uit te brengen. Achter haar zijn de andere pioniers ook stomverbaasd. Alleen de krullen van Léonor bewegen nog in de verder doodstille ruimte. Haar dikke rode golvende haren bewegen mee op het ritme van haar gejaagde ademhaling. Met trillende hand trekt ze ruw de microfoon uit de handen van Safia, die geen enkele weerstand biedt. De woorden ontsnappen uit haar mond in een razende zucht, vol woede en verbijstering:

‘Jij... Jij hebt de stopzetting van het Genesisprogramma ondertekend. Jij hebt onze onafhankelijkheidsverklaring ondertekend. De verklaring die ons voor altijd van alle camera’s bevrijdde...’

De blik van Léonor is wild. Ze scant nerveus en wanhopig de kamer, alsof ze ineens vreest dat ze bespioneerd wordt. Haar ogen lijken wel fladderende vlinders die in de val zitten. Ze kijkt voortdurend naar de beschadigde camera’s.

‘Ja, natuurlijk heb ik onze gemeenschappelijke verklaring ondertekend!’ roept Samantha naar het scherm terwijl ze zich op de borst slaat. ‘Ik zal nooit terugkomen op mijn woord! Nooit zal ik de terugkeer van het Genesiskanaal goedkeuren! Jullie onafhankelijkheid is heilig! Heilig! En daarom wil ik jullie vandaag dan ook voorstellen om jullie eigen persoonlijke kanalen op te richten.’

De jonge vrouw neemt een korte adempauze en slikt even, waarna ze snel vervolgt: ‘Sinds het begin van de terugreis hebben we duizenden petitie ontvangers met miljoenen handtekeningen. De aardbewoners hebben nu al vijf maanden niets meer van jullie vernomen, maar ze zijn jullie nog lang niet vergeten. Integendeel zelfs. Ze willen jullie graag terugzien...’ Samantha wacht even, duidelijk geëmotioneerd, en zoekt naar de juiste woorden. ‘Nee, ze willen jullie niet terugzien. Ze moeten jullie terugzien. Omdat ze zich enorm aan jullie gehecht zijn. Omdat ze samen met jullie een ongelofelijk avontuur hebben beleefd en overleefd. Omdat ze net als jullie het slachtoffer van een vreselijke leugen zijn geworden. Omdat jullie hun ogen geopend hebben. Omdat jullie hen gered hebben van

Serena McBee.’

Verstikt geroezemoes stijgt op uit de krappe woonkamer. De passagiers beginnen stilletjes te fluisteren met elkaar. Hun blikken kruisen elkaar, angstig en opgewonden.

‘Het internet geeft jullie die onafhankelijkheid!’ pleit Samantha met volle overtuiging. ‘De Cupido is nu zo dicht bij de aarde dat jullie live op het netwerk aangesloten kunnen worden. Ieder van jullie is vrij om contact te zoeken met de aarde en het publiek, zonder tussenkomst van een derde partij. Zonder filter en zonder censuur. Jullie persoonlijke kanalen zijn van jullie en van jullie alleen. Jullie bepalen zelf het contentbeleid. Jullie bepalen zelf het programma... en de winst die jullie uit de reclames op jullie kanaal halen, is volledig voor jullie.’

‘Daar is geen twijfel over,’ briest Léonor. Met opengesperde neusvleugels van verontwaardiging knijpt ze de dasspeldmicrofoon in haar hand fijn, alsof ze hem wil vermorzelen.

‘Daar is geen twijfel over, hoor je me!’ herhaalt ze vol woede. ‘We zijn door een hel gegaan. We hebben Marcus, Alexej en Kenji verloren. Kelly is ernstig ziek. Kris staat op het punt te bevallen. Daar zijn enorme risico’s aan verbonden. En jij durft tegen ons te beginnen over kanalen, over programma’s en over... reclame-inkomsten!’

Een grimas vol walging vervormt het gezicht van de jonge Française. Haar gezicht was nog nooit zo katachtig. Door haar opgetrokken lippen lijkt ze net een wild beest.

‘Jouw walgelijke voorstel interesseert ons niet!’ brult ze. ‘Niemand in dit ruimteschip wil een persoonlijk kanaal! Nietwaar meiden?’

Léonor draait zich om en wil ook de andere meisjes aan het woord laten, maar in plaats van dat er achter haar een eensgezinde groep staat, stoot ze op een muur van stilte en starende blikken die haar ofwel opstandig aankijken, ofwel net helemaal niet aankijken. Meritxell is de eerste die hardop durft uit te spreken wat de anderen in stilte denken: ‘Ik wil mijn eigen kanaal,’ zegt ze terwijl ze met haar zwarte ogen doordringend in de gouden ogen van Léonor kijkt. ‘Juist daarom heb ik mij aangemeld voor het Genesisprogramma: om mijn zangcarrière te lanceren. Om mijn stem te laten horen. En iets zegt me dat ik niet de enige ben.’

Niemand bevestigt wat Meritxell zegt. Maar ook niemand ontkent het.

‘Je weet niet waarover je praat,’ mompelt Léonor binnensmonds.

Haar woede heeft plotseling plaatsgemaakt voor verdriet. 'Jij hebt niet meegemaakt wat wij hebben meegemaakt op Mars...'

'Nee, ik heb niet meegemaakt wat jij hebt meegemaakt,' geeft ze op zachtere toon toe met een diepe en smeulende stem. 'En bedankt dat je me eraan herinnert dat ik nog nooit op Mars ben geweest. Maar dat geeft ook niet. Ik heb nog een heleboel andere dingen die ik kan delen met de wereld. Te beginnen met mijn muziek, mijn liederen. De liedjes die ik heb geschreven tijdens de terugreis, die ik nooit heb kunnen laten horen aan de rest van de wereld, omdat jij de camera's vernield hebt.'

'Geloof mij maar. Er zijn andere manieren om iets met mensen te delen. Schermen zijn alleen maar valstrikken. Beelden zijn leugens. Het risico is veel te groot.'

Maar Meritxell geeft het niet op: 'Het is dankzij die schermen dat de leugens van Serena McBee eindelijk aan het licht zijn gekomen,' benadrukt ze. 'Het is dankzij de beelden die verspreid werden door de Wilde Bijen dat de waarheid eindelijk aan het licht kwam. En als er al een risico is, dan is het aan ieder van ons om dat risico goed in te schatten.'

Ze steekt trots haar kin vooruit. 'Met alle respect voor jou, Léo... maar vergeet niet wat er geschreven staat in de verklaring die je zelf ondertekend hebt in onze naam: we zijn allemaal onafhankelijk!'

Léonor opent haar mond om tegen Meritxell in te gaan, maar er komt geen geluid uit haar mond. Safia neemt haar voorzichtig bij de arm: 'Ik vrees dat Meritxell gelijk heeft, Léo,' mompelt ze zacht. 'Schermen en beelden op zich zijn niet slecht. Wat telt is wat je ermee doet. Of we het nu willen of niet; we zijn beroemd. Wereldwijd. Meer dan wie dan ook ter wereld. En door een persoonlijk kanaal te lanceren, krijgen we de kans en de mogelijkheid om onze roem te gebruiken voor nobele doelen. Dat is een groot voorrecht. Dat is een grote verantwoordelijkheid.'

De Indiase knippert vurig met haar ogen onder het derde oog dat met lippenstift op haar voorhoofd getekend is.

'Mijn toekomstige kanaal zal een forum worden voor alle mensen die onrecht is aangedaan, voor alle mensen die verbannen en verstoten werden, voor alle mensen die vals beschuldigd werden... net als ik toen ik wegvluchtte uit mijn gedwongen huwelijk. Ja, ik droom van een kanaal gewijd aan de waarheid en aan rechtvaardigheid.'

‘Ik wil een kanaal gewijd aan de ruimte!’ voegt Fangfang daaraan toe. ‘Voordat ik aan boord ging, leefde ik alleen via boeken en wiskunde. Maar na alles wat ik gezien heb... Ik wil alle kinderen op aarde duidelijk maken dat de verovering van de ruimte niet stopt nu het Genesisprogramma mislukt is. Ik wil hen duidelijk maken dat er nog andere avonturen en andere ontdekkingen en wonderen zijn!’

De oogleden van de Singaporese worden troebel achter haar brilenglazen, alsof ze de beelden op haar verzonnen kanaal al voor zich ziet. Ondertussen zet Elizabeth een stap naar voren.

‘Herinner je je nog dat ik gezworen heb ooit te zullen dansen op de tonen van de Symfonie uit de Nieuwe Wereld op Mars, Léo?’ vraagt ze. ‘Door alles wat er gebeurd is, heb ik die mogelijkheid nooit gekregen. Serena heeft de basis opgeblazen. Maar de choreografie waaraan ik maanden met Tao gewerkt heb, is er nog altijd. Wat zou het een mooie manier van wraak nemen zijn als we ons ballet op aarde konden opvoeren. En dat voor iedereen, via een kanaal dat vrij toegankelijk is voor iedereen!’

Voordat Léonor ook maar een woord kan uitbrengen, klinkt er gekraak vanuit de bodem van de woonkamer. Het is het geluid van het valluik dat naar de slaapkamers leidt. Het valluik gaat traag open, waarna een engelachtig gezicht zichtbaar wordt. Lange, losse blonde lokken die wel goudkleurig lijken, omringen een gezicht met bolle wangen, opgezwollen door alle hormonen. Op haar voorhoofd wordt haar bleke huid door een donkere zone van een teveel aan pigment getekend: een zwangerschapsmasker.

‘Kris,’ roept Léonor uit die eindelijk uit haar stilzwijgen ontwaakt. ‘In jouw toestand moet je fysieke activiteiten zoveel mogelijk vermijden!’ Léonor schiet meteen terug in haar rol als arts en voegt er snel aan toe: ‘Is je water gebroken? Zijn de weeën begonnen?’

‘Weeën? Nee hoor. Samantha heeft me wakker gemaakt via het scherm in de slaapkamer,’ antwoordt de jonge Duitse nog een beetje buiten adem omdat ze net de ladder heeft beklommen. Een glimlach verschijnt op haar gezicht:

‘Heb je dat gehoord, mijn Leeuw? Dat is toch geweldig! We krijgen allemaal ons eigen persoonlijke kanaal. Ik denk... Ik denk dat Alexej dat idee geweldig gevonden zou hebben!’

Ergens op aarde...

Vrijdag 24 januari

Een kamer met kale muren en gesloten gordijnen, waarin enkel het gedimde licht van een petroleumlamp schijnt. Een stem weerklinkt uit een radio, af en toe onderbroken door een zacht geruis. Zouden de luidsprekers stuk zijn?

'Zzzz... Deze informatie komt net binnen. Vier dagen voor de aankomst van de Cupido, die binnenkort in een baan om de aarde zal draaien, heeft het grondteam bevestigd dat er een welkomstceremonie gehouden zal worden! De ceremonie zal plaatsvinden op Cape Canaveral, op 29 januari, vlak na de landing van de ruimtecapsules in de Atlantische oceaan. Het Genesiskanaal is gestopt met uitzenden, dus zal de internationale pers live verslag doen van het evenement. In de weken die daarop volgen, zullen de Genesissteams definitief ontbonden worden en zal het personeel elders tewerkgesteld worden... zzzz.'

Een grote bank in koloniale stijl is onder de ventilator gezet, die traag rondjes draait aan het plafond. Enkel de hoge gevlochten rotanrugleuning is zichtbaar. De persoon die erop ligt, is niet te zien. Een laag mahoniehouten tafeltje is naast de bank gezet, met daarop een glas thee met ijsblokjes erin, een klein potje heerlijke amberkleurige honing en een tablet waarvan het scherm oplicht.

'Zzzz... Maar het einde van het Genesisprogramma betekent niet het einde van het verhaal dat alle aardbewoners al drie jaar lang aan hun scherm gekluisterd houdt!' roept de radiostem uit, alsof diegene probeert het steeds luider wordende gezoem te overstemmen. 'De perswoordvoerder die ook de welkomstceremonie aankondigde, had nog een geweldig nieuwtje te melden: de astronauten die willen, zullen binnenkort hun eigen kanaal lanceren! Het merendeel van deze kanalen zal binnenkort pas gelanceerd worden, maar we kunnen er ons nu al op abonneren! Ja, beste luisteraars! ... zzzz... Jullie zullen binnenkort... zzzzzzzz... jullie favoriete pioniers ... kunnen terugzien op jullie scherm... zzzz.'

Het zoemende geluid klinkt nu zo luid, dat de uitspraken van de radiopresentator volledig worden opgeslokt en de ijsblokjes in het theeglas rinkelen. Het geluid komt niet langer uit de luidsprekers van de radio. Nee. Het geluid komt uit de achterkant van de kamer, uit de schaduwen waarin nog net de nok van een houten dak te zien is, uit een huis dat zich in een uithoek van de wereld bevindt en waarvan de gevel doet denken aan een poppenhuis, waarin de poppen ineens tot leven zijn gekomen...

ZZZZZZZZ! – Een wolk bijen ontsnapt plotseling uit hun korf. Ze wervelen rond achter de geblindeerde ruiten en klonteren vervolgens samen op het scherm van de tablet, waarop de namen van de toekomstige persoonlijke kanalen van de pioniers te zien zijn.

Al snel wordt de tablet volledig door bijen bedekt.

KANALEN VAN DE PIONIERS UIT SEIZOEN 1

KIRSTEN, Duitsland
@SpaceFamily♥

▶ Abonneren: p. 30

SAFIA, India
@Truth&Justice

▶ Abonneren: p. 82

SAMSON, Nigeria
@Truth&Justice

▶ Abonneren: p. 82

ELIZABETH, V.K
@StarDancer★

▶ Abonneren: p. 149

TAO, China
@StarWalker★

▶ Abonneer nu

FANGFANG, Singapore
@Observatory

▶ Abonneren: p. 213

VALENTIN, Zwitserland
@Sci.Fi.Geek

▶ Abonneer nu

KELLY, Canada
@ZombieGirl

▶ Abonneren: p. 293

MOZART, Brazilië
Geen kanaal op
dit moment

▶ Hou me op de hoogte

LÉONOR, Frankrijk
Geen kanaal op
dit moment

▶ Hou me op de hoogte: p. 370

KANALEN VAN DE PIONIERS UIT SEIZOEN 2

MERITXELL,
Spanje
@Flamenca

▶ Abonneer nu

OSKAR, Polen
@Alien 🎵 Sound

▶ Abonneer nu

YOUNG, Korea
@Cosmic.Look

▶ Abonneer nu

FARUKH, Indonesië
@Astronaut-
Gentleman

▶ Abonneer nu

LUCREZIA, Italië
@What.I.See

▶ Abonneer nu

URI, Israël
@RocketScience

▶ Abonneer nu

MERYEM, Turkije
@StellarChef

▶ Abonneer nu

LOGAN, VS
Geen kanaal op
dit moment

▶ Hou me op de hoogte

NIKKI, Nederland
@Leonor4Ever

▶ Abonneer nu

INÜNGUAK, Denemarken
Geen kanaal op
dit moment

▶ Hou me op de hoogte

SAGA, Zweden
Geen kanaal op
dit moment

▶ Hou me op de hoogte

MARTI, Mexico
@GlobeTrotter

▶ Abonneer nu

Kanaal van Kirsten

@SpaceFamily♡

1. @SpaceFamily♡

'Dit is mijn eerste video. Lief zijn...'
(Live, zaterdag 25 januari, 18.00 uur)

Zwart beeld, gevolgd door een close-up van het gezicht van Kirsten.

Door haar blonde haren die in een kroon om haar gezicht gevlochten zijn, zijn haar bolle wangen nog duidelijker zichtbaar dan anders. Het beeld beweegt een beetje: het is duidelijk dat ze zelf filmt met de camera van haar tablet. Geëmotioneerd spreekt ze haar kijkers toe:

'Hallo, Kris en Günter hier... Euh... Dit is de allereerste video van ons persoonlijke kanaal...' Bij het woord 'ons' draait ze de camera even naar de metalen humanoïde die naast haar op de bank zit. De robot, met zijn kenmerkende zwarte vlinderstrikje, die samen met haar de ramp op New Eden heeft overleefd, verschijnt in beeld.

'Ik vind het ontzettend leuk om me voor de eerste keer in vijf maanden weer tot een camera te kunnen richten,' zegt de jonge vrouw terwijl ze de camera weer op zichzelf richt.

'De anderen hebben mij met veel plezier de eer gegeven om als eerste mijn kanaal te lanceren. Wat had ik daar veel zin in... Maar nu het moment is aangebroken, lijkt ik de juiste woorden niet te kunnen vinden. Ik weet niet goed wat zeggen...'

Ze slaakt een fluitende zucht. Haar ademhaling klinkt benauwd, door de vergevorderde staat van haar zwangerschap en door de stress die ze voelt nu ze opnieuw geconfronteerd wordt met een camera-lens. Terwijl ze de tablet in haar rechterhand blijft houden, legt ze voorzichtig haar linkerhand op haar ronde buik, die goed te zien is door het grote T-shirt dat ze aanheeft. Stukje bij beetje wordt haar ademhaling langzamer en ontspannen haar gelaatstrekken, alsof ze via de baby in haar buik de moed vindt om door te zetten. Een verlegen glimlach verschijnt op haar lippen en haar stem wint aan overtuiging:

'Eigenlijk weet ik wel wat ik wil zeggen: bedankt. Een ongelofelijke dankjewel van mij en Günter aan iedereen. Bedankt dat jullie aan ons bleven denken. Bedankt voor al jullie aanmoedigen en de ontroerende berichtjes en bemoedigende woorden die we de afgelopen weken via de laseruitzending van jullie gekregen hebben. Ook al konden we dan van hieruit niet antwoorden; toch kunnen

jullie je niet voorstellen hoe hartverwarmend wij al jullie berichten vonden.’

Met een armbeweging draait ze opnieuw het scherm, waardoor de zwarte leren bank en de kussens waartussen ze zit, die met klittenband aan de bank vastgemaakt zijn, opnieuw zichtbaar worden. De eetzaal op de tweede verdieping van de leefruimte van de *Cupido*, met daarin de holografische open haard, de breedbeeldtelevisie en de digitale klokken aan de muur waarop de precieze tijdstippen van de belangrijkste hoofdsteden in de verschillende tijdzones op aarde staan, verschijnt in beeld. Op het muurscherm is een diavoorstelling te zien van tientallen berichten, tekeningen en foto’s die door de aardbewoners naar de toekomstige moeder gestuurd zijn. Nadat ze enkele ogenblikken de hartverwarmende boodschappen in beeld heeft gebracht, richt de jonge filmmaakster de camera opnieuw op haar gezicht. ‘Toen Samantha ons vertelde dat we onze eigen kanalen mochten lanceren, was ik erg enthousiast. Maar ook angstig. Ik was bang om na al die tijd weer het woord te nemen. Maar ik ben ook vooral bang vanwege mijn kind. Het kleine zusje van Günter zal binnen enkele dagen geboren worden, zonder twijfel net voor we terug in een baan om de aarde komen. Ze zal de eerste baby in de ruimte worden...’

Kirsten aarzelt. ‘Op wie of wat zal mijn lieve kleine meisje lijken? Zal ze normaal zijn? Ik weet dat ik van haar zal houden wat er ook gebeurt, net zoals ik van Günter hou. Maar hoe zal de wereld haar verwelkomen? Die vraag houdt me al bezig sinds we Mars hebben verlaten. En om eerlijk te zijn, moet ik toegeven dat ik al een paar keer de neiging heb gehad om me voorgoed met mijn baby te verstoppen. Maar dat is niet wat haar vader gewild zou hebben.’

Bij de verwijzing naar haar overleden echtgenoot worden de ogen van Kirsten vochtig. Haar ogen glinsteren van de tranen en haar stem trilt als ze zegt: ‘Mijn Alex heeft altijd geleefd in het licht. Hij heeft altijd de moed gehad zijn mening te uiten. Zijn meningen waren vaak erg uitgesproken en hebben me soms kwaad gemaakt, dat geef ik toe. Maar hij was wel oprecht. Hij heeft zich volledig aan mij, aan jullie en aan de planeet Mars gegeven. Hij zou gewild hebben dat ons meisje werd opgevoed als een prinses, niet als een kluizenaar. Als hij nog bij ons geweest was, weet ik zeker dat hij de aankomende geboorte graag tot op zekere hoogte met jullie gedeeld zou hebben. Ja ik weet zeker dat hij haar met trots aan jullie getoond zou hebben...’

De jonge vrouw kan met moeite haar gesnik bedwingen. Er verschijnt een huivering op haar harmonieuze gezicht, terwijl krachtige en tegenstrijdige schaduwen en emoties erover schieten. Geluk en verdriet zijn nauw met elkaar verweven en strijden met elkaar om voorrang diep binnen in het hart van Kirsten.

‘Vanaf vandaag worden jullie allemaal mijn vertrouwelingen. Tenminste, als jullie dat willen,’ weet ze uiteindelijk uit te brengen.

‘Ik zal jullie alles laten zien: het einde van mijn zwangerschap, de geboorte van mijn kind, haar eerste stapjes op aarde. In een vlaag van verstandsverbijstering hadden Alex en ik besloten om ons kind Serena te noemen. Die naam is nu uiteraard niet meer aan de orde. Daarom zal mijn schat, die ik zo aanbid, Eden gaan heten. Als herinnering aan de plaats waar haar vader en ik elkaar hebben liefgehad... voordat hij... voordat hij...’

Kirsten hikt. Haar keel is gezwollen en haar ogen zijn nat van de tranen. ‘Voordat hij een einde maakte aan zijn leven op bevel van de president.’

Overspoeld door herinneringen wendt Kirsten haar gezicht af. Een paar laatste woorden rollen nog over haar lippen:

‘Ik... Ik.... Sorry.’

Met een trillende vinger zet ze de camera uit.

Cut.

75.023.174 KEER BEKEKEN

Uitzending 5 minuten geleden gestart

♥ 12.199.150

♥ 111.859

REACTIES - 9 567

MarsFan – 5 minuten geleden

Eerste reactie!!! Yes, Yes Yes! 🍷 🍷 🍷

9.110 reacties

Cosmic Looove – 5 minuten geleden

Tweede!!!!!!!!!!!!!!!

Toon volgende reacties ... ↓

StarBaby – 46 seconden geleden

Houd moed, Kris! Hier op aarde leven we met heel ons hart met je mee! Jouw baby zal de allermooiste zijn, en ze zal de mooiste moeder hebben die ze zich maar kan wensen!

45 reacties

Kate – 34 seconden geleden

We houden van je, Kris! We denken elke dag aan jou! 😊

Toon volgende reacties... ↓

[Klik hier voor meer reacties ↓](#)

2. Tegenbeeld

Woonkamer van de *Cupido*

Zaterdag 25 januari, 18.05 uur

‘Bravo Kris!’ roept Fangfang uit.

‘Je was fantastisch!’ verzekert Meryem haar.

‘Dat heb je als een echte professional aangepakt,’ bevestigt Nikki.

De pioniers van de twee seizoenen haasten zich naar de jonge Duitse om haar te feliciteren. ‘Als een professional?’ herhaalt Kirsten nog natrillend. ‘Dat is niet de indruk die ik had. Helemaal niet zelfs.’

Ze veegt haar wangen droog met haar handpalmen. Louve begint meteen de vingers van haar baasje te likken, die zout zijn geworden door de tranen. Aan de overkant van de kamer zit Meritxell koortsachtig op haar tablet te typen:

‘Je hebt jouw video nog maar iets meer dan vijf minuten geleden gepost en je hebt nu al bijna 5 miljoen views!’ roept ze enthousiast uit. ‘Dat is toch ongelofelijk!’

‘Dat is bizar,’ verbetert Kirsten haar. Ze is duidelijk nog niet helemaal gerustgesteld. ‘Honderd miljoen paar ogen hebben me zien instorten...’

Plotseling wordt ze zich bewust van het ene oog van Günter dat haar in stilte aanstaart. Ze schrikt op.

‘Oh, sorry Günter!... Ik wilde ook iets zeggen over jouw broer, Lóng. Maar dat ben ik helemaal vergeten! Hij is ook achtergebleven,

en ik heb hem zelfs geen laatste eer betoond... Ik zat er ook echt even helemaal doorheen.'

Terwijl ze de naam van de tweede robot, die waarschijnlijk tijdens de explosie op New Eden stierf, uitspreekt, maakt Kirsten haar vingers los van de vacht van Louve om het vlinderdasje rond de nek van haar 'geadopteerde' zoon recht te trekken. Dat stukje stof is het laatste overgebleven voorwerp van haar huwelijk, het laatste relikwie van haar echtgenoot.

'Je kan zeggen wat je wil, maar je was perfect,' verzekert Fangfang haar terwijl ze op de bank tegenover haar gaat zitten. 'Je kan altijd nog iets zeggen over Lóng in een volgende video.'

'Het was echt ontroerend,' sluit Safia zich daarbij aan.

'En heel duidelijk,' verzekert Elizabeth.

'Al voelde het alsof ik de controle verloor. Alleen al door terug te denken aan... De zelfmoord van Alex...'

Bij het horen van die woorden bevroren de gezichten van de Indiase, de Britse en de Singaporese. Ze schamen zich duidelijk enorm. Maar dat lijkt Kirsten niet op te merken. Ze vestigt instinctief haar aandacht op Léonor, zoekend naar goedkeuring.

'En jij, mijn Leeuw? Wat vond jij, de toekomstige peettante van mijn dochter, ervan? Ik weet best dat je tegen het idee van een persoonlijk kanaal bent, maar... wat vond je?'

De jonge Française is al even lijfbleek als de andere kandidaten van het eerste seizoen. Ze kijkt Kris, die al sinds het begin van het programma haar allerbeste vriendin is, hartverscheurend aan. In haar blik strijden tederheid en verdriet duidelijk om voorrang.

Maar toch is in haar blik ook nog een andere, minder duidelijke emotie, zichtbaar. Het lijkt wel alsof... ze zich schuldig voelt.

'Je hebt zelf besloten om opnieuw op televisie te komen. Het past wel bij je,' brengt ze uiteindelijk moeizaam, met een geforceerd lachje, uit. 'Je hebt gedaan wat je dacht dat het beste was voor jouw dochter. Op dat vlak hebben de anderen gelijk. Het was heel goed. Heel mooi.' En meer is er niet voor nodig om de twijfelachtige uitdrukking van Kirsten te laten veranderen in een stralende glimlach.

3. Buiten het bereik van de camera's

Woonkamer van de *Cupido*
Zaterdag 25 januari, 18.09 uur

De glimlach van Kris breekt mijn hart.

Ze moest eens weten...

'Nu moet je weer naar beneden, naar je kamer, om een beetje te rusten lieverd,' zeg ik verstikt.

'Goed, ik ga liggen. Maar ik ben niet moe. Het lijkt wel alsof ik weer... hernieuwde energie heb. Ik ga de pyjama die ik aan het maken ben voor Eden met de stof van onze oude pioniersarmbanden verder afwerken.' De ogen van Kirsten stralen van vreugde.

'De eerste outfit voor mijn klein buitenaardse wezentje. En dat volledig gemaakt uit zijde van Mars!'

Zodra ze naar het valluik loopt en voorzichtig langs de treden van de ladder afdaalt om vervolgens uit het zicht te verdwijnen, haal ik opgelucht adem. Liegen wordt steeds moeilijker. Ook al heb ik twee jaar lang niets anders gedaan dan liegen voor het oog van alle camera's, om het ware gezicht van het Genesisprogramma voor miljoenen kijkers verborgen te houden; toch blijf ik het moeilijk vinden. Ik ben er nog steeds niet aan gewend. Ik ben er nog steeds niet gevoelloos, of weet ik veel wat nog meer, voor geworden. Ook al ben ik al vijf maanden buiten het bereik van alle camera's, ben ik uit het spel en van het publiek afgezonderd; ik ben wel nog steeds dicht bij Kris. Zodra ze naar me kijkt, voel ik dat mijn maag zich samentrekt. De waarheid ligt op het puntje van mijn tong. In de energetische lift die ons naar het ruimteschip bracht, heb ik aan mezelf beloofd dat ik de waarheid zou opbiechten. Maar toen ze weer bij kennis was na haar black-out... durfde ik niet meer. Samen met de andere pioniers uit het eerste seizoen werd besloten om de waarheid later te vertellen. Omdat het risico te groot is. Omdat Kris te kwetsbaar is. Ze is al een weduwe en bovendien ook nog eens zwanger van een baby die het misschien niet eens overleeft. We hebben nu niet het recht haar daarbovenop ook nog eens op te zadelen met moord. Wij, de voormalige bewoners van New Eden, zijn de enige getuigen van de moord op Alexej, die buiten beeld plaatsvond. Wij zijn de enigen die begrijpen wat Kris niet zal kunnen bevatten: dat ze gehypnotiseerd werd door Serena McBee en zo het bevel kreeg om haar man te vermoorden.

Zodra Kris weer bij kennis was, hebben we tegen haar gezegd dat ze met gevaar voor eigen leven geprobeerd heeft onder hypnose een aanslag te plegen, vlak voor de explosie op de basis. We hebben haar verteld dat we haar op tijd hebben kunnen ontwapenen, en eigenlijk gedaan alsof Alexej ook is bezweken aan de hypnosestem van Serena die door de luidsprekers van onze ruimt helm weerklonk. We hebben gezegd dat hij te sterk was en dat we daardoor niet konden voorkomen dat hij het onomkeerbare deed. Alexej heeft zelfmoord gepleegd. Dat is de officiële versie die we niet alleen aan Kris, maar ook aan de pioniers uit het tweede seizoen, aan het grondteam in de controlekamer en aan iedereen op aarde hebben verteld. Door gebruik te maken van haar kennis als verantwoordelijke voor communicatie, heeft Safia Günter zo weten te herprogrammeren dat ieder spoor van wat er echt is gebeurd toen Alexej stierf, gewist werd. Enkel en alleen uit angst dat Kris op zoek zou gaan naar de laatste beelden van haar echtgenoot.

Een echte schoonmaakoperatie van de plaats delict...

‘Hernieuwde energie na 41 weken zonder menstruatie,’ zegt een stem achter me. ‘Een symptomatische reactie op de daling in progesteron en stijging in oestrogeen. Kris zal uiterlijk over 48 uur bevallen.’

Ik draai me om naar Lucrezia, de tweede verantwoordelijke voor geneeskunde die me heeft bijgestaan tijdens de zwangerschap van Kris. Ze kijkt me aan met haar amandelvormige ogen, maar ik kan er niets in aflezen. Lucrezia is namelijk emotieblind; een persoonlijkheidstrek waardoor ze moeilijk haar emoties kan uiten. Eh ja, zelfs zonder Serena om hen te helpen zijn de Genesissteams erin geslaagd te zorgen voor een verrassing in het tweede seizoen van het programma! Op het gebied van medische kennis moet ik zeggen dat Lucrezia ongelofelijk goed is. Haar hoofd is net een *encyclopedie* waarbij zelfs Fangfang verbleekt. Maar tijdens onze dagelijkse interactie en gesprekken daarentegen, is onze Italiaanse vriendin jammer genoeg niet altijd even gemakkelijk te peilen.

‘Staat genoteerd, Lucrezia,’ zeg ik terwijl ik haar glimlachend aankijk. ‘Uiterlijk binnen 48 uur. Ik sta paraat.’

Ik neem mijn tekentablet, klaar om me opnieuw te begeven naar de kalmte en de rust van de Ontmoetingsruimte. Maar terwijl ik me omdraai, bots ik op mijn evenbeeld.

‘Ah, Nikki!’ roep ik uit.

Nog een verrassing uit het tweede seizoen. Elke keer als ik met

de Nederlandse vrouwelijke pionier geconfronteerd word, voel ik verwarring. Ze lijkt echt heel erg op mij! Ze heeft dezelfde rode haren, hetzelfde ovale gezicht en zelfs soortgelijke sproetjes op haar wangen. Ik had er al mijn tekenconcentratie voor nodig om de minieme verschillen tussen ons op te merken en mezelf ervan te overtuigen dat ik niet ooit gekloond ben. Haar haren zijn een klein beetje donkerder dan die van mij, haar kin is wat fijner en haar sproetjes staan niet op dezelfde plaats. En ook haar ogen zijn anders. Vandaag zijn ze blauw, hun natuurlijke kleur. Nikki heeft haar gekleurde contactlenzen niet in, die ze normaal gesproken wel draagt als ze haar eigenaardige beroep uitoefent. In het dagelijkse leven werkt ze namelijk als dubbelganger van een van de pioniers uit het Genesisprogramma. Als dubbelganger van mij...

‘Wil je nog steeds geen eigen kanaal?’ vraagt ze vriendelijk, met een stem die precies zo klinkt als die van mij, zelfs tot aan het Franse accent aan toe dat vaag doorschemert als ze Engels spreekt. Daar heeft ze duidelijk lang op geoefend.

‘Bedankt, maar nee,’ antwoord ik. ‘Ik heb het toneel voorgoed vaarwel gezegd.’

‘Jammer, want je hebt desalniettemin een leger fans. Jij bent een megaster. Je moest eens weten wat voor gekte er losbarstte elke keer dat ik in het openbaar verscheen, in discotheken en supermarkten in Nederland. En dat terwijl de mensen maar al te goed wisten dat ik niet de echte Léonor kon zijn. Dat ik slechts een kopie was!’

Ik lach geforceerd, slecht op mijn gemak bij de gedachte aan alle druk die op mijn schouders terecht zal komen eer ik weer op aarde ben.

‘Eh goed, wat mij betreft mag je in mijn plaats blijven verschijnen, Nikki,’ zeg ik uiteindelijk. ‘Ik heb mijn tijd uitgezeten. Tijd voor een jongere generatie!’

De stem van Meryem weerklinkt vanuit de keuken waar ze het merendeel van haar tijd doorbrengt nu Kris, onze andere keukenprinses, te moe is om te koken.

‘Het eten is binnen een uurtje klaar!’ zingt ze. ‘Het is een van de laatste maaltijden die ik klaarmaak in de ruimte. Zou dat geen toffe video zijn om mijn culinaire kanaal mee te openen? Nikki, zou jij me willen filmen?’

Ik maak van de afleiding gebruik door me te begeven naar de ladder die naar de derde verdieping, de badkamer, leidt. Daar kom

ik Young tegen, die enkele minuten geleden naar de badkamer verdween om alvast haar ontombare paarse manen te kammen voor haar eerste video. Ik denk dat ze een kanaal met beauty tutorials voor de perfecte mangalook wil lanceren. Ze is zo in beslag genomen door haar taak en door de K-Pop die door haar koptelefoon schalt, dat ze me niet voorbij ziet lopen.

Een ononderbroken geluid dringt mijn oren binnen als ik de gymzaal binnenstap. Saga loopt op de mechanische loopband die, iedere keer dat de hielen van haar loden schoenzolen neerkomen, trilt en schudt. Zelfs met verminderde zwaartekracht - slechts 10% - blijft haar reusachtige lichaam ongelofelijk massief.

'Heb je niet geholpen bij de video van Kris?' vraag ik terwijl ik plots beseft dat ze er net niet bij was.

'Je weet toch dat samenscholingen niet mijn ding zijn,' antwoordt de Zweedse terwijl ze met haar lange vingers over haar gladde schedel wrijft, die glanst van het zweet. 'En trouwens, ik zie Kris elke dag live, net als alle andere meisjes. Ik heb geen video nodig om haar te zien. Na vijf maanden samen te wonen, kennen we elkaar ondertussen vanbinnen en vanbuiten, inclusief alle geuren!'

Ik schud mijn hoofd en zeg in gedachten tegen het asociale geval voor me dat ze heus niet alles van Kris weet. Ik beklim de laatste trap die leidt naar de Ontmoetingsruimte terwijl mijn haren zich in slangachtige krullen rondom mij ontvouwen. Mijn lichaam begint te zweven, ver verwijderd van de koortsachtige opwinding van mijn teamgenoten die op het punt staan hun persoonlijke kanalen te lanceren. De trotse Meritxell en de zachte Meryem, de extravagante Young en Lucrezia het wonderkind, mijn maar al te echte dubbelganger Nikki, en de moderne Walkure Saga: de medewerkers van het Genesisprogramma hebben echt een te gekke cast uitgekozen om aan de wensen van de kijkers te voldoen in seizoen twee. Nog televisiewaardiger bestaat bijna niet. Met die gedachte in het achterhoofd weerklinken de woorden van Nikki in mijn oren: *'Je hebt een leger fans!'* Het idee alleen al bezorgt me koude rillingen. In een reflex glijdt mijn hand in de zak van mijn jeans, zoekend naar het voorwerp dat ik dag en nacht bij me draag. Het object dat mijn talisman is geworden, mijn geluksbrenger: de draagbare telefoon van Ruben Rodriguez. Zoals altijd maakt het gevoel van het kleine toestel in mijn zak, waardoor ik de waarheid ontdekte over het rapport Noé, me rustig. Gerustgesteld haal ik diep adem en kijk ik naar de stille

dans van de sterren, zover het oog reikt. Hier in de Ontmoetingsruimte zijn er geen camera's, bestaat de race om kijkcijfers niet, en telt zelfs het kleinste sprankeltje roem niet. Hier is er niets anders dan stilte, anonimiteit en leegte. Enkel het oneindige bewegende beeld van de ruimte overheerst hier. Ik laat mijn blik over de wereld achter het glas glijden, in de tegenovergestelde richting van de aarde, die elk uur dichterbij komt. Op zoek naar een punt dat met het blote oog bijna niet meer zichtbaar is. Waar bevindt zich de planeet Mars eigenlijk, tussen die immense clusters van miljoenen sterren?

Daar?

Of daar misschien?

Of...

Mijn hart slaat een slag over. Achter de glazen ruit, aan de andere kant van de Ontmoetingsruimte die grenst aan het woongedeelte van de jongens, zweeft een silhouet. In het donker was het me nog niet eerder opgevallen.

'Mozart?' mompel ik terwijl ik mijn ogen samenknijp om de bruine krullen die in de ruimte zweven beter te kunnen onderscheiden. Hij kan me niet horen, dat weet ik zeker.

We hebben namelijk niet alleen alle camera's, maar ook alle microfoons en luidsprekers vernield. Alles wat bij de speeddateshow hoorde eigenlijk. De andere kant van het glas wordt plotseling verlicht door een zachte gloed: het licht van een tablet. Door het oplichtende scherm is het gezicht van de Braziliaanse jongen beter zichtbaar. Ik kan zijn sterke kaaklijn, zijn volle lippen en zijn ogen met lange volle wimpers duidelijk onderscheiden. Hij draait zijn tablet naar me toe en begint te praten. Ik hoor er alleen helemaal niets van. Geen enkel woord. De geluidsdichte muur die ons al vijf maanden scheidt, doet precies wat hij moet doen: alle geluiden tegenhouden. Maar toch begrijp ik wat hij zegt, omdat zijn woorden tegelijkertijd op het scherm van zijn tablet verschijnen:

Ik hoop dat ik je niet stoort, Léo?

Ik zet snel mijn eigen tablet aan en start de spraaksoftware op die mijn eigen stem herkent: 'Nee je stoort niet, Mozart,' zeg ik terwijl ik elk woord duidelijk uitspreek zodat het toestel mijn boodschap correct kan overbrengen. 'De Ontmoetingsruimte is net zozeer van mij als van jou.'

Een glimlach verschijnt op de lippen van Mozart. Een trieste glimlach, dat is overduidelijk. Sinds hij me gedrogeerd heeft omdat

hij wilde verhinderen dat ik Marcus een laatste keer zou zien, is er een ongemakkelijk gevoel tussen ons ontstaan dat nog zwaarder weegt dan de geblindeerde ruit die ons van elkaar scheidt. De tijd die de reis geduurd heeft, heeft ervoor gezorgd dat we van elkaar weggedreven in plaats van dat we dichterbij elkaar toe groeiden.

Als een wond zonder hechtingen, waarvan je niet weet of hij op een dag nog dicht zal gaan. En om eerlijk te zijn... betwijfel ik dat.

Zijn lippen worden opnieuw onrustig, en met een seconde vertraging verschijnen er nieuwe zinnen op zijn tablet:

| *Je zoekt naar de ligging van die prachtige goede oude planeet |
| Mars, of niet soms? |*

Ik sta op het punt om alles te ontkennen, maar op datzelfde moment besef ik dat het eigenlijk geen zin heeft: met mijn rug naar de aarde gedraaid en mijn ogen verloren in de ruimte, zo zag Mozart me... Zo wist hij me te verrassen.... Niet terwijl ik naar de toekomst keek, maar terwijl ik naar het verleden keek.

| *Je kijkt in de verkeerde richting. Je kijkt een tiental graden te veel |
| naar rechts. Je mag niet vergeten dat het traject dat de Cupido |
| aflegt meer en meer een rol speelt naarmate we dichterbij de |
| aarde komen. |*

Ik schud mijn hoofd. Zelfs aan boord van dit ruimteschip dat ons op automatische piloot terug naar de aarde zal brengen, blijft Mozart de verantwoordelijke voor navigatie. Hij kent duidelijk de kaart van de hemel perfect uit zijn hoofd. Met een handgebaar maakt hij het teken dat ik dichterbij moet komen. Ik lanceer mijn lichaam de leegte in totdat mijn vingers het gladde glazen oppervlak raken. Totdat ik slechts enkele centimeters van hem verwijderd ben. Hij richt zijn armen naar de sterrenhemel. Ik til mijn hoofd op en frons mijn wenkbrauwen. En dan zie ik daar, onder zijn wijsvinger, een oranje stip schitteren.

Mars...

De nachtmerrie die ons bijna het leven kostte.

De droom waarin ik de betekenis van 'houden van' heb leren kennen.

Het graf waarin voor altijd het lichaam van Marcus zal rusten.

'Bedankt,' mompel ik. Ik laat mijn blik zakken en kijk plots recht

in de ogen van Mozart.

Terwijl ik naar Mars zat te kijken, sloeg hij mij gade. Beschaamd steek ik snel mijn tablet tussen ons in. Ik houd hem tegen het glas van de wand.

‘De ingenieurs van Genesis hebben een systeem uitgevonden zodat je veilig kan terugkeren naar de aarde, zonder voor de Aranha’s te hoeven vrezen,’ zeg ik gehaast in een poging om van onderwerp te veranderen.

‘Ze zullen de kuststrook van Cape Canaveral beveiligen op de plek waar onze capsules zullen landen. Ze gaan de zone afzetten met jachten die voorzien zijn van militaire zenders, dezelfde zenders die ook alle elektromagnetische signalen op de basis al drie jaar lang blokkeren. Zo zullen de Aranha’s op geen enkele manier je *doodsei* vanaf afstand kunnen activeren...’

Terwijl Mozart de zinnen ontcijfert die op mijn tablet verschijnen, kan ik me er niet van weerhouden naar zijn nek te kijken. Ik zoek de plaats van het bolletje met dodelijk gif dat Mozarts voormalige bende in zijn lichaam heeft aangebracht toen hij nog een kleine straatjongen was. Maar zijn haren hangen erover en de duisternis van de capsule is gewoonweg te dik. Het bolletje dat rechtstreeks met zijn ruggengraat is verbonden, blijft zo onzichtbaar.

‘Ze zullen je terug naar de basis brengen,’ ga ik verder terwijl ik het stappenplan herhaal dat Samantha en de ingenieurs al maandenlang aan het uitwerken zijn. ‘Daar beneden ben je veilig en hebben ze alle tijd om een oplossing te vinden om de Aranha’s buiten spel te zetten. Of om je te opereren zodat het *doodsei* veilig verwijderd kan worden.’

Maar Mozart schudt zachtjes zijn hoofd.

‘De Aranha’s zijn onoverwinnelijk. Alle politieagenten die ook maar enigszins geprobeerd hebben ze te stoppen, zijn in het mortuarium geëindigd. Een doodsei kan niet operatief verwijderd worden. Alle chirurgen die geprobeerd hebben ze te verwijderen, zagen hun patiënten sterven. Ik ben veroordeeld tot een leven in een elektromagnetische kooi tot aan het einde van mijn dagen. Ja, ik zal weggroten in een gevangenis. Vergeten door de rest van de wereld. Een dealer verdient toch ook niet beter?’

Ik steiger. ‘Jij bent helemaal geen dealer meer! Je verdient het niet om in de gevangenis terecht te komen!’

Maar Mozart legt me alleen al door de intensiteit van zijn blik het zwijgen op. In zijn ogen is een bepaalde berusting te zien. En tegelijkertijd ook een soort... verlangen? Zijn lippen trillen nog één keer en dan verschijnen twee laatste zinnen op zijn tablet:

Wat wil je dat ik zeg? Het kan me eigenlijk ook niet schelen dat de rest van de wereld me zal vergeten. Zolang jij me maar niet vergeet, Léo.

4. @SpaceFamily♡

‘Mijn bevalling’

(Live, maandag 27 januari, 09.52 uur)

Overzichtsbeeld van de badkamer, die door gedimde spots in een zacht licht gehuld wordt.

De kamer lijkt wel veranderd in een ziekenhuiskamer: de gootsteen is gevuld met steriel water, medische instrumenten liggen op een tafel en een monitor staat klaar. Een inklapbaar ijzeren oppervlak staat tegen een van de muren opgesteld: het is het ziekenhuisbed voor spoedoperaties waarmee het ruimteschip is uitgerust. Kirsten ligt er in het verlengde op, gewikkeld in lakens die haar optillen en meedeinen op het ritme van haar zwoegende ademhaling. De stem van Safia weerklinkt buiten beeld:

‘Gaat het, Kris?’ *Weet je... zeker dat je zo gefilmd wil worden? Zonder filter... Live?*

Het frame beweegt een klein beetje. Waarschijnlijk filmt de jonge Indiase het tafereel met de camera van de tablet in haar linkerhand. Kirsten legt haar hoofd opnieuw op het hoofdkussen, waardoor haar paarse wangen en haar kletsnatte, bezwete gezicht goed te zien zijn.

‘Ja,’ mompelt ze. ‘Film mij alsjeblieft. Ik heb beloofd mijn baby onmiddellijk aan de rest van de wereld te laten zien zodra ze geboren wordt. Ik heb niets te verbergen. Ik heb me nooit geschaamd voor mijn zoon en zal me ook nooit schamen voor mijn dochter. We zijn trots op onze familie, nietwaar Günter?’

Met een zacht gepiep van zijn cilinders tilt de robot aan de voet van het bed het aanhangsel, dat zijn hoofd moet voorstellen, op.

‘Trots is een gevoel,’ dreunt hij met monotone stem zonder gevoel

op. *‘Gevoelens maken geen deel uit van mijn programma. Gelieve de vraag te herformuleren.’*

Een toegeeflijke glimlach verschijnt op het gezicht van Kirsten, waardoor de pijn van de bevalling heel even naar de achtergrond verdwijnt.

‘Op een dag zal jij gevoelens en emoties begrijpen, Günter,’ mompelt ze. ‘Omringd door jouw geliefden zal je het ooit snappen. Dat weet ik zeker.’

De camera maakt zich los van de jonge vrouw en haar kind/machine, bijna beschaamd door de vreemde en onwerkelijke moeder-zoonrelatie die hij net op beeld heeft vastgelegd. Het frame focust nu op de twee personen die aan weerszijden van het bed staan: Léonor en Lucrezia. Ze dragen allebei een operatieschort, hebben hun haren zorgvuldig opgebonden en dragen latexhandschoenen. Vervolgens zoomt de camera in op de ogen van Léonor die nog net boven haar chirurgisch masker uitkomen, dat de onderkant van haar gezicht volledig bedekt.

‘Op dit moment zie ik geen reden waarom je niet zou mogen filmen, Safia. Als de toekomstige moeder het zo wil,’ zegt Léonor nerveus.

‘We hebben nog wat tijd. Het is haar eerste bevalling en die zou zonder twijfel wel eens meerdere uren kunnen duren. Dat heb ik althans geleerd tijdens de lessen verloskunde. Probeer het alleen op een bescheiden manier in beeld te brengen. En bij de minste problemen zet je de camera stil!’

‘Begrepen, Léon,’ knikt Safia buiten beeld.

Lucrezia, die nog helemaal niets heeft gezegd, beperkt zich tot het observeren van de situatie met haar vreemde amandelvormige ogen. Ze lijkt wel net zo onbewogen en emotioneel als Günter. Ineens slaakt de patiënte een hartverscheurende kreet. Léonor draait zich met een sprongetje om: ‘Kris!’

Opnieuw een hartverscheurende kreet. De camera begint ongecontroleerd te schudden terwijl de stem van Safia zich op scherpe toon in het tafereel mengt: *‘Wat gebeurt er? Wat gebeurt er?’*

Lucrezia kruist haar armen voor haar borst: ‘We hadden haar beter een epidurale verdoving moeten geven,’ zegt ze met een monotone stem die niet te onderscheiden is van de mechanische stem van de robot.

‘Nee,’ kapt Léonor het gesprek af. ‘Daar hebben we het al over gehad. Een injectie in haar wervelkolom is veel te gevaarlijk!’

‘Dat doen artsen elke dag.’

‘Moet ik je er soms aan herinneren dat wij geen echte artsen zijn? Jij niet en ik ook niet! Op de basis van New Eden zou het cybermateriaal in de dokterspost ons geholpen hebben bij deze operatie. Maar hier, in het ruimteschip, kunnen we alleen op onze tien vingers rekenen. Ik wil niet dat Kris voor de rest van haar leven verlamd raakt door een naald die verkeerd erin werd gestoken!’

De schrille kreten van de jonge Duitse weerkaatsen door de ruimte en klinken steeds indringender. Op de monitor waarop haar hartslag te zien is, volgen de pieken elkaar in snel tempo op. Léonor loopt naar het bed: ‘Kris!’

‘Ik... Ik heb pijn... Ik heb vreselijk veel pijn...’

‘Blijf rustig ademen! Adem diep in, dan komt alles goed!’

Maar de stem van de Française klinkt allesbehalve zelfverzekerd.

‘De weeën zijn te onregelmatig, te snel,’ kondigt Lucrezia aan terwijl ze naar de controlemonitor kijkt. ‘Het gaat veel te snel... Ze heeft nog geen volledige ontsluiting en de baby wil er al uit. Misschien komt het door de verminderde zwaartekracht? Uiteindelijk is het lichaam van een vrouw er niet op voorzien om te bevallen in een omgeving waar er slechts 20% zwaartekracht is.’

‘Wat?!’ schreeuwt Léonor. ‘En dat zeg je nu pas?’

‘Het is slechts een hypothese,’ brengt de Italiaanse daartegenin. Lucrezia is de kalmte zelf en vormt zo een enorm contrast met de ernst van de situatie. ‘Misschien vergis ik me wel. Er zijn genoeg vrouwen die bevallen in bad. Dokter Bowman en het medische team op aarde dachten niet dat dit een probleem zou vormen.’

‘We hadden Kris in de kamer met 40% zwaartekracht moeten leggen! Maar nu is het te laat!’

Het beeld schommelt heen en weer in alle richtingen. De tablet trilt en beeft in de handen van Safia, die zo ongerust is dat ze er niet langer in slaagt om de patiënte goed in beeld te brengen. Toch stopt ze ook niet met filmen. Het valluik dat naar de woonkamer leidt, gaat abrupt open, waarna de hoofden van Elizabeth, Fangfang, Meritxell en Meryem zichtbaar worden:

‘We hoorden geschreeuw’; ‘Gaat alles goed?’; ‘Heb je hulp nodig?’; ‘Oh mijn God! De... de robot... Hij valt aan!’

Onderbroken door een afschuwelijke schreeuw brengt de camera opnieuw brutaal het ziekenhuisbed in beeld:

het lichaam van Kris, duidelijk verscheurd door de pijn;

het laken dat verkreukt onder haar billen ligt;

Günter die gehaast naar Kirsten toe rijdt, aangedreven door zijn krachtige gemotoriseerde wielen, draaiend met zijn tangen als een stier met zijn hoorns vooruit, klaar voor de aanval...

Cut.

200.099.456 KEER BEKEKEN

Uitzending 21 minuten geleden gestart

♥ 43.456.780

♥ 11.453.222

REACTIES – 13.547

Swirl – 33 seconden geleden

OH NEE!!! NIET KRIS!!!!

19 reacties

Just Me – 5 seconden geleden

Waarom is de uitzending gestopt?

Hoe gaat het met de mama?

Leeft de baby nog?

Wat is er gebeurd met die verdomde robot???

Toon volgende reacties ... ↓

CosmoGuy – 10 seconden geleden

Pray for Kris 🙏

42 reacties

Juan33 – 9 seconden geleden

Pray for Kris 😞

Toon volgende reacties... ↓

[Klik hier voor meer reacties ↓](#)

5. Tegenbeeld

Badkamer van de *Cupido*

Maandag 27 januari, 10.13 uur

Safia laat haar tablet op de grond vallen en probeert Günter tegen te houden. Maar de robot is sneller. Hij ontwijkt de twee verantwoordelijken voor geneeskunde, bereikt het bed en zet zich af tegen de matras terwijl zijn tangen onder het laken duiken. De kreten van afschuw van de andere meisjes vermengen zich met de pijnkreten van Kris.

‘Wat... wat doet hij?’ brult Elizabeth.

‘Is hij gek geworden?’ vervolgt Meryem.

‘Ja, gek van jaloezie!’ roept Meritxell uit. ‘Hij wil geen klein zusje, dus gaat hij haar in stukken snijden!’

Léonor legt haar in latexhandschoenen gehulde handen op de metalen schouders van de robot en schreeuwt met alles wat ze in zich heeft naar de robot, in een poging hem van het bed af te krijgen:

‘Laat los, laat los, laat los!’

Maar dan weerklinkt de mechanische stem van de robot, kalm en traag te midden van alle chaos: *‘Procedure voor spoedbevalling ingeschakeld. Niet onderbreken om de veiligheid van de baby niet in gevaar te brengen. Ik herhaal: niet onderbreken.’*

Léonor verstijft boven op de robot. Ook Lucrezia beweegt niet meer. Haar ogen gaan heen en weer tussen de controlemonitor en het gezicht van de patiënte, als een kat die een muis in het vizier heeft. Het hele lichaam van Kris trekt samen, haar haren zijn doordrenkt van het zweet. Maar de pupillen van Kris zijn niet langer verwijd door de pijn... of toch niet alleen door de pijn.

Met een fijn stemmetje en trillende lippen zegt ze: ‘Mijn... mijn baby... Ik voel dat ze eraan komt.’

Als bij toverslag zwijgen de meisjes. Een diepe stilte, een gezamenlijk stilzwijgen bijna, maakt zich meester van de kamer. Enkel het ronken van de medische apparatuur en het regelmatige gepiep van de monitor die het hartritme van Kirsten controleert, is nog te horen. Plotseling doorbreekt een ijzelijke gil de stilte in de kamer. Een scherpe trillende stem roert zich tot in de diepten van hun ziel. Het is de oerkreet van een pasgeborene. De lange metalen armen van Günter komen traag vanonder het laken tevoorschijn.

Tussen zijn tangen houdt hij voorzichtig een klein bewegend en piepend wezen.

De eerste baby uit de ruimte is zonet geboren.

6. Buiten het bereik van de camera's

Badkamer van de *Cupido*

Maandag 27 januari, 10.21 uur

Via het uiteinde van zijn tangen geeft Günter de pasgeborene aan Kris, die het kleine meisje verwelkomt tegen haar lichaam. Ze huilt ongecontroleerd.

De ondraaglijke spanning in de kamer is op slag weer voelbaar, en het lijkt wel alsof ik vloeibaar ben geworden. Of dat ik ter plaatse smelt. Ik word me bewust van het zweet dat in dikke druppels over mijn rug loopt onder mijn schort, mijn klamme handen, die slap aanvoelen in mijn handschoenen, de tranen die in mijn ooghoeken opwellen.

'Kris...' fluister ik, terwijl ik naar het bed loop. 'Oh, Kris!'

Daar ligt ze dan. Mijn vriendin, mijn zus, mijn kleine Kris, die ik drieënhalve jaar geleden leerde kennen op de kleine luchthaven van *Death Valley*. In gedachten zie ik haar nu voor me zoals ze daar toen stond: een jong meisje van achttien, pas net geland uit Duitsland, vol levenslust en oh zo schuchter. Nu is ze eenentwintig en heeft ze de meest fantastische reis uit de hele geschiedenis gemaakt. Ze heeft de verschrikkelijkste beproevingen doorstaan die je je maar kan indenken. Ze heeft gedroomd en gewanhoopt, gewonnen en verloren, liefde en verlies gekend. Maar ze heeft het bovenal overleefd. Ze is moeder geworden. Ze heeft nieuw leven geschonken.

'De hartslag van Kris is regelmatig,' kondigt Lucrezia monotoon aan. 'Er is geen bloeding. De bevalling is goed verlopen. Dankzij...'

'Dankzij Günter!' maakt Kris al lachend en snikkend in haar doorweekte lakens de zin af. Aan de voet van het bed waakt de robot nog steeds over haar. Zijn tangen bungelen losjes langs zijn zij en zijn blik is gefocust.

'*Men moet nog de navelstreng doorknippen,*' zegt hij plots terwijl hij Lucrezia en mezelf op onze verantwoordelijkheden wijst. Ik buig me naar Kris toe terwijl ik mezelf dwing om mijn gejaagde ademhaling

en trillende handen onder controle te krijgen.

‘Mogen we?’ zeg ik zo zacht mogelijk. Ik zet de klem op de juiste plaats en Lucrezia knipt de navelstreng door. Nu we haar van zo dichtbij kunnen bekijken, is de baby niet langer een mysterie dat we moeten proberen te ontrafelen. Ze is niet langer een veronderstelling. Ze bestaat echt. Ze is er... echt! Een deel van mij lijkt wel gehypnotiseerd, overweldigd door dit wonder, terwijl een ander deel nog niet in de goede afloop wil geloven en koortsachtig naar de kleinste fysieke afwijkingen zit te zoeken. Maar de baby lijkt perfect gezond.

Haar armen en benen lijken misschien iets langer dan haar lichaam? Ze zitten in ieder geval vol kracht en energie.

Haar schedel lijkt een beetje puntig? Maar ook vooral bedekt met een laagje blonde dons, een teken dat ze hetzelfde prachtige haar als haar moeder heeft.

En wat haar huid betreft, die wordt elke minuut meer roze, een teken dat haar lichaam zuurstof opneemt.

‘Je bent prachtig, kleine Eden,’ mompel ik. ‘Jouw naam past precies bij je. Je bent echt een engeltje dat uit het paradijs is neergedaald.’

Bij het horen van mijn stem gaan haar kleine oogjes open, waardoor twee immense starende ogen met blauwe irissen zichtbaar worden. Ze zijn ijsblauw... en adembenemend.

7. @SpaceFamily♡

‘Eden, een geschenk uit de hemel’
(Live, maandag 27 januari, 11.27 uur)

Overzichtsbeeld van een ronde kamer. Het is de slaapkamer op de eerste verdieping van het leefgedeelte van de *Cupido*: dezelfde kamer waarin de huwelijkskandidaten van het eerste seizoen twee jaar geleden sliepen toen ze op weg waren naar eeuwige roem. Dezelfde gelambriseerde muren van licht hout, dezelfde stapelbedden, dezelfde muurschermen met landschappen. Maar toch is ook weer niet alles hetzelfde. De camera’s die boven elk bed hangen zijn dichtgeplakt met ondoorzichtige zelfklevende plakband.

Er wordt ingezoomd op een van de drie stapelbedden. Kirsten ligt languit op het onderste bed. Haar gezicht is sereen, het zweet is van haar gezicht geveegd en de haren die aan haar gezicht plakten zijn

achteruit gekamd. Een schoon nachthemd bedekt haar vermoeide lichaam. In haar armen die tegen haar borst gedrukt zijn, houdt ze haar kind. Eden draagt een pyjama van ongebleekte zijde. Aan de nummers die her en der op de stof geborduurd zijn, herken je de restanten van de armbanden die de pioniers in New Eden droegen, toen Alexej hun zijn wetten oplegde. Kirsten heeft ze een voor een aan elkaar genaaid om het kleine kledingstuk te kunnen maken. Ze tilt haar hoofd op en terwijl haar gezicht zacht verlicht wordt door een warme glimlach, richt ze zich tot de camera. Haar stem is hees door de schrille kreten die ze een uur geleden nog slaakte:

‘Kom maar wat dichterbij, Safia. Film mijn kleine wondertje maar... Toon haar maar aan de rest van de wereld.’

Er wordt ingezoomd, en dan wordt een baby zichtbaar waarvan de schoongemaakte huid doorzichtig is geworden. De baby heeft een extreem fijnevoelige huid, dat is duidelijk. Kleine Eden heeft wel wat weg van een oneindig kostbare porseleinen pop, waar een goudsmid twee saffieren als ogen heeft ingebed. Als de piepkleine knuistjes van de baby gretig het gezicht van haar moeder onderzoeken en haar voetjes enthousiast tegen de plooiën van Kris’ nachthemd trappelen, weerspiegelen haar Bambi-ogen echter helemaal niets.

Ja, het zijn echt twee prachtige edelstenen.

Twee oogverblindende parels...

Terwijl Kirsten voorzichtig het donzige kleine hoofdje van de baby aait, zingt ze als in het refrein van een slaapliedje:

‘Mijn kleine schat. Mijn geschenk uit de hemel. Ik wil dat alle kijkers kunnen zien hoe prachtig je bent. En het is niet erg dat jij hen niet kan zien, mijn lieve Eden. Want ik zal altijd naast je staan om je te begeleiden.’

Cut.

314.159.333 KEER BEKEKEN

Uitzending 3 minuten geleden gestart

♥ 75.896.221

♥ 1.963.120

REACTIES · 9 567

Indira – 2 minuten geleden

Eden is echt te, te schattig! 😊 😊 😊

1.789 reacties

Strudel Master – 2 minuten geleden

100% mee eens! Wat een prachtige baby! 😊

Toon volgende reacties ... ↓

Au nom de la rose – 1 minuut geleden

Wacht eens even... Waarom zei Kris dat Eden ons niet kan zien?

969 reacties

Star Dreamer – 56 seconden geleden

Omdat wij niet gefilmd worden natuurlijk, Einstein! ;-)

Toon volgende reacties... ↓

[Klik hier voor meer reacties](#) ↓

8. Tegenbeeld

Eetzaal van de *Cupido*

Dinsdag 28 januari, 10.53 uur

‘Heb je alle oogtesten nog een keer uitgevoerd?’ vraagt de arts in zijn witte jas bedrukt op de breedbeeldtelevisie in de woonkamer.

‘Ja allemaal,’ bevestigt Léonor. Ze zit op de bank tegenover de televisie met de dasspeldmicrofoon op haar T-shirt gespeld. Lucrezia zit tegenover haar op de andere bank. Voor de rest is de woonkamer verlaten. Aan de andere meisjes werd gevraagd hun benen te gaan strekken in de gymzaal en in de Ontmoetingsruimte, zodat de medische teams op aarde en aan boord konden overleggen.

‘Vanochtend hebben we alle testen opnieuw gedaan, dokter Bowman. Net als gisteren,’ herhaalt Léonor. ‘We hebben onze vingers voor de ogen van Eden heen en weer bewogen, maar haar ogen deden niet mee. Daarna hebben we ook met een lampje in haar ogen geschenen, maar haar pupillen verwijdden niet. Het lijkt wel alsof haar ogen... dood zijn.’

De arts op het scherm strijkt over zijn grijze sik. Vervolgens wisselt hij enkele gefluisterde woorden met zijn collega’s, die ook allemaal een witte jas dragen en dezelfde bezorgde blik in hun ogen hebben.

‘Dood... of onderontwikkeld,’ zegt hij uiteindelijk als hij zich tot de camera richt. ‘De oogballen en de optische zenuwen zijn de meest

delicate organen van het menselijke lichaam. Het zijn ook de meest fragiele organen. Gezien de... euh... toch wel bijzondere omstandigheden tijdens de zwangerschap, lijkt het erop dat de ontwikkeling van de foetus toch niet helemaal optimaal is verlopen, ook al zagen we geen voortekenen of afwijkingen op de echo. Dit konden we ook niet voorspellen.'

Léonor klemt haar kaken op elkaar. Ze knijpt haar ogen samen, waardoor ze heel even op een roofdier lijkt. Een grom rolt zo ijzingwekkend over haar lippen dat de vijftigjarige man op het scherm er spontaan koude rillingen van krijgt. Nu de *Cupido* in een baan om de aarde draait, zit er geen vertraging meer op de verbinding.

'Hoezo konden jullie dit niet voorspellen?! Jullie, de artsen van Genesis, hebben ons ondanks alles naar Mars gestuurd voor liefdesbaby's, zodat we ons daar konden voortplanten als konijnen!'

'Dokter Montgomery, de medische verantwoordelijke van het Genesisprogramma, heeft ons verzekerd dat er zich geen problemen zouden voordoen!' verdedigt de hoofdarts zich snel. 'We stonden onder zijn bevel. Wij hadden hier niets over te zeggen. We wisten niets van zijn intriges, of van het rapport Noé. We wisten zelfs niet dat de robot voorzien was van een programma voor noodbevallingen. We waren even verrast als jullie gisteren, toen het programma geactiveerd werd!'

Dokter Bowman trekt de kraag van zijn jasje recht en slikt pijnlijk.

'Wij zijn niet de beulen van het Genesisprogramma, Léonor. Wij zijn ook *slachtoffers van Genesis*, net als jullie.'

In een poging haar woede en frustratie in toom te houden terwijl ze luistert naar het pleidooi van dokter Bowman, waar ze zelfs niet een klein beetje waarde aan hecht, klampt Léonor zich vast aan de rand van de bank. Ondertussen kijkt Lucrezia haar emotioneel aan.

Maar dokter Bowman is nog niet klaar. 'Er is nog iets anders...,' zegt hij dan met een klein stemmetje. 'We hebben de postnatale scans die je ons doorgestuurd hebt, geanalyseerd... De beenderen van de baby zijn abnormaal lang en abnormaal dun. Zonder twijfel is dit ook een effect van een zwangerschap in verminderde zwaartekracht.'

De man op het scherm schraapt zijn keel. Hij lijkt nog zenuwachtiger en onzekerder dan een student geneeskunde tijdens zijn eerste belangrijke mondelinge examen.

'Alles wijst erop dat het lichaam van Eden, in haar huidige toestand, de condities op aarde niet zal aankunnen. En de kracht van

de versnelling die wordt ingezet als jullie onze atmosfeer binnenkomen, zal ze al helemaal niet aankunnen. Mijn collega's en ik zijn het erover eens dat de zwaartekracht op aarde... euh... haar botten wel eens zou kunnen breken.'

Deze keer kan Léonor niet rustig blijven zitten. Ze springt overeind en valt uit tegen de arts. Ze gebaart naar hem, alsof hij in levenden lijve voor haar zit. 'Wat stel je dan voor? Dat Eden wegtrot in een baan om de aarde tot het einde van haar dagen?'

'Nee, zeker niet,' stamelt de dokter. 'We hebben een oplossing gevonden. We hebben hier al over nagedacht. Misschien kan een grote drukcapsule ervoor zorgen dat we het kind op aarde kunnen verwelkomen. Daarin moet ze dan enkele maanden blijven zitten, zodat ze alvast kan wennen aan de omstandigheden hier op aarde. Misschien kunnen fysiotherapieoefeningen op een hogere verdieping aan boord, waar er wat meer zwaartekracht is, alvast helpen om haar spieren en beenderen te versterken voordat ze effectief naar de aarde komt. Het is belangrijk dat we afwachten en de klinische evolutie van Eden goed blijven opvolgen. De moeder en haar kind moeten voorlopig in ieder geval in een baan om de aarde blijven. Dat is wetenschappelijk gezien de beste oplossing voor nu.'

Léonor lijkt al kijkend naar het scherm opnieuw op het punt te staan te ontploffen. Maar Lucrezia pakt haar bij de arm. 'Kalmeer eens even,' zegt ze.

'Kalmeren?' stikt Léonor bijna terwijl ze de dasspeldmicrofoon van haar T-shirt trekt en hem op de grond gooit. 'Jij hebt gemakkelijk praten, ja! Jij bent altijd zo gelaten. Niets kan jou wat schelen. Zelfs een pasgeborene kan jou niets schelen. Maar niet iedereen heeft slangengif in zijn aderen, zoals jij!'

Lucrezia laat bruusk de arm van Léonor los. Het lijkt wel alsof het meisje van ijs zich zonet verbrand heeft aan Léonor, de vulkaan vol vuur. Voor de eerste keer is er een flits van emotie in de sombere ogen van Lucrezia te zien. Ja, het lijkt wel verdriet.

'Ook al heb ik misschien niet zo'n uitgesproken mening als jij, dat betekent daarom nog niet dat ik helemaal niets voel,' zegt ze. 'Ik heb ook gevreesd voor het leven van Kris daar in die operatiekamer, en ik maak me nu ook grote zorgen om haar kind. Je kan niet in mijn hoofd kijken, Léo. Je kan niet in mijn hart kijken. Het is erg dat je mij er nu van beschuldigt slangengif in mijn aderen te hebben, terwijl jij er zelf al vaak genoeg van beschuldigd bent slangen huid op je rug te

hebben. Ik had nooit gedacht dat schijn niet bedriegt in jouw geval.'

Na die woorden draait Lucrezia zich om en verlaat ze de woonkamer via de ladder die naar de derde verdieping leidt. Ze laat Léonor verbijsterd achter. Het valluik sluit met een mat geluid, en dan blijft alleen Léonor nog over. De groep artsen op aarde, die haar enkel kunnen horen en dus niet zien, kijken haar ongerust aan. Ze vrezen duidelijk voor een volgende uitbarsting, maar die komt er niet. Léonor neemt de dasspeldmicrofoon opnieuw van de grond en zegt nog een paar laatste woorden, met een stem die plots erg vermoeid klinkt.

'Ik neem aan dat we geen keuze hebben. Kris zal in een baan om de aarde blijven met haar kind... Maar ik wil hen wel graag zelf het nieuws vertellen.'

'Maar natuurlijk,' blaast dokter Bowman opgelucht uit. 'Dat spreekt voor zich. Jij bent de arts van de jonge moeder, Léonor.'

Hij lacht geforceerd. 'Oh ja, nog een laatste dingetje. Het zou fijn zijn als je een... euh... ontmoeting kunt regelen tussen de twee honden aan boord.'

'Een ontmoeting?'

'Mocht Louve bevrucht raken in verminderde zwaartekracht en kleintjes dragen, dan zou ons dat een dierlijk model geven om te kunnen bestuderen. Daarop kunnen we dan ons plan voor de terugkomst van Eden baseren.'

Léonor slaakt een zucht. 'Ik kan het altijd proberen, maar succes is niet gegarandeerd. De honden zullen zich misschien niet op hun gemak voelen.'

Ze draait zich van het scherm af en doet dan het valluik open dat naar de eerste verdieping leidt. Ze daalt traag de treden van de ladder af, alsof haar lichaam plots een ton weegt en het verschil in zwaartekracht ineens veel meer dan 10% is geworden.

Als ze aan het einde van de ladder is gekomen, draait ze zich om naar de slaapkamer die in stilte is gehuld. Ze opent haar mond al om het nieuws te melden, maar verstart dan op het laatste moment: Kirsten slaapt. Ze ligt languit op haar bed, met haar rug een klein beetje opgetrokken tegen het hoofdeinde en haar baby in haar armen. Ze slapen tegen elkaar aan, moeder en kind. Samen liggen ze perfect onbeweeglijk stil, terwijl hun serene glimlachjes hun gezichten met gesloten ogen zacht verlichten. Ze lijken wel een beeldhouwwerk, gemaakt uit een enkel blok steen.

‘Eh Léo, heb je de heilige maagd Maria soms gezien?’

Léonor springt op en draait zich om, in de richting van een tweede stapelbed van waaruit de onverwachte woorden van zonet kwamen. Daar, op het onderste bed, ligt een lichaam dat volledig in een dekbed van kasjmier gewikkeld is. Op het hoofdkussen ligt een hoofd zo rood als een baksteen, dat nog net tussen een enorme hoeveelheid haar uit piept: het is Kelly.

‘Toegegeven, het lijkt er sterk op: “De heilige maagd met kind”...’ mompelt Kelly met gebroken stem en piepende ademhaling tussen haar ruwe lippen door. ‘Net een schilderij van Botticelli. Ik krijg er ook een akelig gevoel van als ik ze zo samen zie. Ik vraag me dan af hoe de gezichten van de kinderen van mij en Kenji eruitgezien zouden hebben.’

Bij het uitspreken van de naam van de jongen die op Mars verdween, knippert Kelly verwoed met haar ogen in een poging haar tranen terug te dringen.

‘Wat hebben de artsen gezegd? Waarom is Lucrezia niet met jou mee naar beneden gekomen?’

‘Ik... we hebben ruzie gemaakt,’ geeft Léonor toe. ‘Het is mijn schuld. Ik verweet haar dat ze haar gevoelens niet toont. Ik heb vreselijke dingen gezegd.’

‘Bah, ik werd er ook kwaad van dat ik Kenji niet kon lezen. Hij had misschien ook *Alexithymie*. Wie zal het zeggen?’

Het gesprek met Kelly wordt al snel onderbroken door een vreselijke hoestbui. Kelly hoest enorm rauw en droog.

‘Zeg maar niets meer!’ roept Léonor uit terwijl ze zich naar het bed van Kelly haast. ‘Put jezelf niet zo uit! Jouw bloeddruk is veel te hoog. Je moet elke vorm van inspanning vermijden!’

Ze neemt de arm van Kelly, waar de aderen opvallend dik overheen lopen, vast en zoekt haar hartslag. Sinds ze Kelly verzorgt, die het slachtoffer van een mysterieuze en onverklaarbare bloedziekte werd die ze op Mars opliep, en die sindsdien een enorme toename van een vernietigende hoeveelheid rode bloedcellen heeft veroorzaakt, is dat gebaar een automatische reflex geworden.

‘Sterker nog, jouw hartslag is veel te hoog,’ voegt Léonor daar na enkele ogenblikken aan toe. ‘Jouw bloed is vannacht nog dikker geworden. Ik zal een nieuwe bloedafname moeten doen. Dan zal het wel beter gaan, beloofd.’

Een zwakke glimlach verschijnt op het gezicht van het blozende meisje.

‘Heilige Léo, patroonheilige van de hopeloze gevallen,’ mompelt ze.

‘Zeg zoiets niet!’ roept de Française uit. ‘Jij bent helemaal geen hopeloos geval! We zijn bijna weer op aarde, waar echte artsen zich over jouw gezondheid zullen ontfermen.’

‘Net zoals ze Eden haar gezichtsvermogen zullen teruggeven?’

Verbouwereerd door de opmerking van Kelly laat Léonor haar vuist op de matras rusten.

‘Ze doen alles wat ze kunnen,’ zegt Léonor na enkele seconden. ‘En trouwens, denk aan jouw familie die op je wacht.’

‘Ik ben er nog niet klaar voor om hen te zien... Mama is al jaren haar woonwagen niet meer uit geweest. Sinds werd aangekondigd dat ik terugkom, heeft ze me slechts een mailtje gestuurd. Alleen om geld te vragen dan ook nog. Omdat mijn broers in de gevangenis zitten en zij moeite heeft om de eindjes aan elkaar te knopen enzo. Eerlijk gezegd lijkt het wel alsof er niets veranderd is sinds ik vertrokken ben. Of misschien net wel. Alles is alleen maar verslechterd.’

Deze keer geen gedwongen enthousiasme. Léonor komt woorden en argumenten te kort.

‘Wij zijn de kreupelen uit de ruimte,’ mompelt de Canadese met een stem die plots helderder en scherpzinniger dan ooit klinkt, en waarin ook oprechte genegenheid te horen is.

‘Kris, Eden, ik... en jij, Léo. Mars heeft ons dingen ontnomen die de aarde ons nooit zal kunnen teruggeven, ondanks alle beloften van de artsen en de glitter en glamour van onze persoonlijke kanalen. Mars heeft Eden haar ogen afgenomen, mij mijn krachten ontnomen, en vooral: Mars heeft ons onze mannen afgenomen. Geen enkele chirurg kan onze gebroken harten ooit repareren. Geen enkele dokter kan Kenji, Marcus en Alexej weer tot leven wekken. Maar wat wil je dat ik zeg? We zullen het wel overleven. Want er is een ding dat die kloteplaneet ons niet heeft kunnen afnemen: dat wat we meegemaakt hebben, dat wat ons verbindt en sterker is dan wat dan ook!’

Deze keer neemt Kelly de arm van Léonor vast, met het kleine beetje energie dat ze nog in haar door ziekte verzwakte vingers heeft. Ze laat Léonor niet los.

‘Je hebt gelijk,’ mompelt de Française geëmotioneerd. ‘Wat telt, is datgene wat ons verbindt. Wat er ook gebeurt, ik zal jullie nooit in de steek laten, Kris en jij. Dat zweer ik.’

9. Buiten het bereik van de camera's

Ontmoetingsruimte van de *Cupido*

Dinsdag 28 januari, 20.05 uur

‘Mijn besluit staat vast: morgen zal ik niet samen met jullie naar de aarde afdalen. Ik blijf aan boord van de *Cupido*, samen met Kris en haar baby.’

Bij het uitspreken van die woorden zorg ik ervoor dat ik alle pioniers die zich in de Ontmoetingsruimte rondom mij verzameld hebben, recht in de ogen kijk. Aan deze kant van de Ontmoetingsruimte zweven de meisjes van het eerste seizoen: Fangfang, Liz en Safia. Aan de andere kant bevinden zich de jongens van het eerste seizoen: Tao, Samson... en Mozart. Een verbaasde uitdrukking verschijnt op het gezicht van die laatste. Mijn maag draait ervan om en breekt mijn hart.

‘Zodra de artsen een manier gevonden hebben om Eden te laten afdalen zonder gevaar voor haar veiligheid, dalen wij samen af!’ vervolg ik snel, al zwaaiend met mijn tablet met spraakherkenning zodat de jongens kunnen lezen wat ik zeg.

‘Tot die tijd kan ik mijn beste vriendin en mijn petekind niet alleen achterlaten hier.’

Mozart verlicht haastig zijn tablet en begint razendsnel te praten. Nog voordat de woorden op de tablet verschenen zijn, kan ik ze al van zijn lippen lezen:

‘Als jij hier blijft, blijf ik ook hier!’

Ik zat er al op te wachten. En ik heb mijn antwoord al zorgvuldig voorbereid.

‘Onze reis is ten einde en er is bijna geen voorraad meer in het laadruim van het ruimteschip,’ dreun ik snel op. ‘Het feit dat Eden langer in een baan om de aarde moet blijven dan voorzien, is een onverwachte uitdaging. De teams op aarde werken aan een noodoplossing. Ze willen de energetische lift liever hiervoor gebruiken, en dus geen nieuwe raket maken. Maar daarvoor moeten ze een veel compactere transitcabine bouwen die drie keer kleiner en drie keer lichter is dan de cabine die ons vijf maanden geleden geholpen heeft om New Eden te verlaten. Die lift was aangepast aan reizen volgens de condities op Mars, maar dus niet aan reizen volgens de condities op aarde. Het enige wat de lift dus zal kunnen is afdalen, en niet weer